

MC
110.298

Dr. Anders

RAKÉTA
2

**GYEREKET
AKAROK**

FEJEZETEK EGY ORVOS ÉLETÉBŐL

MC110298

1990

Alexa Alexandra

GYEREKET AKAROK

Ezen a télen most esett először a hó. A kertben féktelen örömmel szaladgáltak a kutyák, a gyerekek rohantak a szabadba, és még a felnőttek is mosolyogva nézték a kavargó hópelyheket.

Dr. Anders bólintott. – Bizony, asszonyom, önöknek is le kell majd hozni a padlásról a gyerekek szánkóját. Ha folytatódik a hóesés, a hét végén síelhetünk és szánkózhatunk majd. – Közben aláírta páciensének a receptjét. – De ön ezen a télen nem sportolhat, ugye tudja? Nagyon kell vigyáznia.

Az állapotos asszony mosolygott. Talán a gyermekvárás reménységétől, talán a kinti fénytől pirosodott ki az arca.

– Természetesen vigyázok, doktor úr. Köszönöm.

– A megbeszélte időpontokban föltétlenül jöjjön el. – Kikísérte a páciens, és beengedte a következőt.

– Esik a hó, doktor úr. – Ez a páciens már elmúlt hatvanéves, de

most az ő arca is kipirult. Mindenki örült az első hónapnak.

Természetesen az orvos is örült neki, de persze ez azt is jelentette, hogy nem járhat autóval a következő időben. A hó sok gondot okozhat, ha az ember sokat jár autóval és gyakran kell sietnie.

– A klinika, doktor úr! – Ulla Bertram nézett be. – Dr. Hansen! Havazni kezdett doktor úr!

Az Erdei Klinika nőgyógyásza is a havat említette először, és csak utána fűzte hozzá: – Szükség van rád itt.

Csak az a beteg nem mutatott semmi érdeklődést a szélfúttá hópelyhek iránt, akit néhány perc múlva vezetett be Ulla Bertram. A fiatal nő az őt fogadó orvost nézte figyelmesen.

A kezelőlapon az állt, hogy Gabriele Vonhoffnak hívják, két éve ment férjhez egy gyártulajdonoshoz és Frankfurtban lakik.

Huszonhárom éves volt, barna hajú,

inkább alacsony, nagyon törekeny. Finom mintájú kék selyemdzsörzé ruhát viselt, és a vállára vetve, talán mert a fűtött házban is fázott, nagyon szép sötét nercbundát.

– Miben segíthetek? Kérem, foglaljon helyet!

Nagy kék szeme volt, az arca szinte átlátszóan sápadt. – Fáradtnak látszott, és kissé színtelenül csinosnak.

Mint minden új páciensnél, nála is feljegyezte Ulla a lapra a korábbi betegségeket és operációkat. Eszerint nem szenvedett említésre méltó betegségben, és régen kivették a manduláját.

– Kérem doktor úr, vizsgáljon meg – mondta halkán a fiatalasszony. Beszéd közben el-elakadt a lélegzete. Valószínűleg izgatott volt, mint a legtöbb nőgyógyászati páciens.

– Mindjárt, természetesen. Csak előbb még feltennék egy pár általános kérdést.

De a beteg, még mielőtt az első kérdés elhangzott volna, újból kérte: – Nem lehetne előbb a vizsgálatot?

Dr. Anders felnézett a lapról, amelyből még nem túl sok derült ki. Szerette volna tudni, miről van szó tulajdonképpen, még mielőtt megvizsgálja a beteget.

– Rutinszerű szűrővizsgálatot szeretne?

Az asszony elpirult. A nyakától nagy hullámokban öntötte el arcát a vér.

– Nem, azt hiszem . . . azt remélem, hogy gyermeket várok.

– Mióta?

Olyan biztossággal adta meg a napot, hogy az orvos elmosolyodott.

Szorosabban fogta krokodiltáskája fogantyúját. Fehérrarany vagy talán platina jegygyűrűjén kívül egy feltűnően szép briliánsgyűrű volt a kezén.

– Abbahagytam a fogamzásgátló tablettá szedését – mondta. – És másnap . . . – Nyelt egyet, és zavartan félre-nézett. Nem fejezte be a mondatot.

– Terhességi tesztet csináltatott?

Ezt nem tartotta szükségesnek. Úgy látszott, teljesen biztos benne, hogy teherbe esett.

– De így is meg tudja állapítani, ugye?

– Nos, akkor mielőbb megszabadítjuk a bizonytalanságtól.

A nagy szobán keresztül a vizsgálószékhez vezette páciensét, megmutatta neki az öltözőfülkét, és várt, míg az asszony elkészült.

Ulla, akit közben behívott, bejött, és felsegítette a fiatal nőt a székre.

– A lábát ide tegye, lazítson, ne féljen, nem fog fájni.

Ulla odanyújtotta az orvosnak a tükröt, és az elkezdte a vizsgálatot. Az asszonynak igaza volt, valóban gyermeket várt.

Az orvos mosolyogva állt föl: – Minden a legnagyobb rendben van. Igazán nem kellett volna ilyen szívdobogást kapnia, Vonhoff asszony.

Kezét nyújtva lesegítette a vizsgálószékről.

– Olyan izgatott voltam – mondta halkán Vonhoffné. – Félttem, hogy talán csak képzelem az egészet.

Dr. Anders kezét mosott. Mikor visszatért a rendelőbe, már Ulla is ott volt.

– A ház előtt egy luxusautó áll – mondta. – Egyenruhás sofőrrel. Ezek szerint most már a frankfurti előkelőségek is idejárnak hozzánk?

Hogy szemmel láthatólag gazdag fiatalasszony, akinek városában számtalan jó nevű orvos és klinika van, miért éppen hozzá jött, azt már dr. Anders is kérdezte magától.

Szótlanul elvette Ullától a dossziét, melybe gyors pillantást vetett, míg páciense visszajött. Az asszony szinte hangtalanul foglalt ismét helyet.

– Átmenetileg tartózkodik Bergesfeldenben, asszonyom? Hosszabb ideig szándékozik maradni?

Gabriele Vonhoff tagadólag válaszolt. Kizárólag e konzultáció végett jött ide, és utána megint hazautazik.

Dr. Anders felhúzta a szemöldökét. – És hogy került hozzám? Felteszem, hogy Frankfurtban még a nevét sem ismerik Bergesfeldennek.

Ezt gyorsan megmagyarázta. A páciens unokatestvére évekkal ezelőtt Bergesfeldenben élt, és dr. Andersnál szület. Annyira lelkesedett a szülésért, hogy gyakran emlegette.

– Curtiusné? – Dr. Anders jól emlékezett rá. – Mit csinálnak az ikrek?

– Nagyszerűen fejlődnek, legalább-

is a fotók szerint. Az unokatestvérem férjét külföldre helyezték.

Tényleg, a férj mérnök volt, aki Iránba ment.

Dr. Anders mégis különösnek találta, hogy Gabriele Vonhoff éppen hozzá jött. Jó nőgyógyászok mindenütt vannak, és minden nőnek van barátnője vagy ismerőse, aki esküszik a saját nőgyógyászára. Annak idején Curtiusnéval semmi különös dolga nem volt, teljesen normális szülés, szóra sem érdemes.

Önkéntelenül is élesebben nézett az új páciensre, aki már megint nagyon sápadt volt. Amikor reménykedését igazolta az orvosi vélemény, boldog elégedettséggel mosolygott. Most már csak fáradtnak, valósággal kimerültnek hatott. Nem magyarázhatta ezt áldott állapota.

– Beteg volt az utóbbi időben? – hangzott az orvos kérdése, amelytől betege újra elpirult.

– Kicsit meg voltam fázva. Könnyen megfázom. Talán influenzának is nevezhetném.

– Különben semmi?

– Nem, nem – bizonygatta olyan hevesen, hogy az orvos felkapta a fejét.

Vajon ez volt az a pillanat, amikor kezdte úgy érezni, hogy elhallgat előle valamit?

– Hogy hívják a frankfurti orvosát, mármint a nőgyógyászat?

– Hogyhogy? – Idegesen babrált a kézításkájával.

– Gondolom, értesíteni fogja a frankfurti kollégát, és elvégezteti vele a szükséges vizsgálatokat.

– Hát nem jöhetnek ide többet? – kérdezte ijedten.

Mosolygott. Természetesen sohasem küldene el beteget, de nem túl nagy itt a költség? A rutinvizsgálatok miatt minden alkalommal nagy távolságot kell majd autózni. És később, ha jelentkezik majd a bébi, ha elkezdődnek a fájások – akkor mit fog csinálni?

A fiatalasszony láthatólag mindent jó előre megfontolt. Kérte dr. Anderst, küldje el egy laborba, ahol a szükséges laborteszteket megcsináltathatja. A vizsgálatokra pedig majd eljön Bergesfeldenbe.

– A szülésre biztosan elő tudnak itt jegyezni. Időben itt leszek majd Bergesfeldenben.

Nyilvánvaló volt, hogy itt és sehol másutt fogja gyermekét megszülni.

Amikor dr. Anders nem válaszolt rögtön, aggódva kérdezte:

– Ezt ugye meg lehet csinálni?

Ha akarják, persze, mindent meg lehet csinálni, de azért szeretné tudni, hogy miért éppen őt választotta szülészének.

– Mondtam már, hogy Curtiusné... Már úgy értem, hogy nagyon félek, mert olyan törekeny vagyok. Nem a fájdalomtól tartok, hanem attól, hogy elveszíthetném a gyereket. Önben bízom.

– És a frankfurti orvosában nem? Biztosan konzultált már egyszer egy nőgyógyással?

Elvörösödve, görcsösen kapaszkodott kezításkája fülébe.

– A... a régi orvosom két éve meghalt. – Nehezen beszélt, mintha minden szó erőfeszítésébe kerülne. – Dr. Moll.

– Biztosan volt ilyen nevű nőgyógyász, aki tényleg meghalt, de utána kinél járt?

– Azt hiszem, mennem kell – mondta a nő, ahelyett hogy a kérdésre válaszolt volna.

Nem akart semmiről sem beszélni, és az orvosnak természetesen nem is volt joga őt kérdésekkel zaklatni. Magánügyeihez semmi köze, és joga van ott megszülni gyermekét, ahol akarja.

Úgy látszott, szervi baja nincsen, bár vérszegény, törekeny és nagyon érzékeny, de ez nagyon sok hozzá hasonló anyát nem akadályozott meg egészséges gyermek szülésében.

– Jól van, aláírok egy formanyomtatványt, amelyen megjelölöm az összes szükséges labortesztet. Bertram kisasszonytól megkapja a következő időpontot. Ha valami probléma adódik, természetesen bármikor felhívhat.

Gabriele Vonhoff hallható megkönnyebbüléssel lélegzett fel, amikor az orvos átnyújtotta neki a nyomtatványt. Bármitől is tartott, az nem következett be. Itt elfogadták páciensként, és készek voltak segíteni neki.

– Nagyon köszönöm! – nyújtotta keskeny kezét. Kicsit reszketett is, és tágra nyílt kék szeme mintha nedvesen csillogott volna, de ebben az orvos nem lehetett egészen biztos, mert már el is

fordult. – Nagyon köszönök mindent – mondta még egyszer, mielőtt kiment.

A következő betegnek méhdaganata volt, melyet sürgősen operációval kellett eltávolítani.

– Ulla, kérem, próbáljon meg ágyat szerezni Carlné részére!

– Hansen doktor úr kérdezteti, hogy mikorra tudna a klinikán lenni, mert neki kis időre el kell mennie.

– Körülbelül egy óra múlva. – Az asztalán hegyben álló iratokra nézett. Legalább a legfontosabbakat el kell előbb intézze.

– Bertram kisasszony mindjárt megmondja, mi a teendő, Carlné – kísérelte ki dr. Anders mai utolsó betegét, és hozzáfogott a papírmunkához.

– Minden rendben van? – kérdezte, amikor asszisztensnője behozott egy pár beteglapot.

– Carlné hétfőn megy be a klinikára. Szerdán meg lehetne operálni.

Ulla megállt főnöke íróasztala előtt, és az aláírt iratok után nyúlt.

– Magának milyen benyomása volt erről a Vonhoffnéról?

– Rettenetesen ideges volt – válaszolt Ulla. – Majdnem úgy viselkedett, mintha valami tilosat tenne.

Ulla most is fején találta a szöveget. A fiatal nő viselkedése neki is különösnek tűnt. Vonhoffné bizonyára titkol valamit. Senki sem vállalkozik ilyen hosszú útra, csak mert egy rokona elégedetten beszélt egészséges ikrei komplikációmentes szüléséről.

– Vajon mit akar nálunk? Nekem

azt mondta, sohasem volt még itt. Nem is érdeklődött önről.

Pedig gyakran előfordult, hogy a féltőbb páciensek a rendelőbe lépés előtt előbb kint ülő sorstársaikat vagy magát az asszisztensnőt kérdezték, hogy milyen az orvos – barátságos vagy goromba, óvatos vagy közönyös.

Elmesélte Ullának, hogy milyen utasításokkal látta el az új páciens. – Ugye megadta neki a következő időpontot?

– Igen, pontosan tudni akarta, hogy hányszor kell a terhes nőknek vizsgálatra jönniük. Szerintem többször fog jönni, mint más betegek szoktak.

Ulla az ablakhoz lépve gyönyörködött a még mindig sűrű havazásban. A kerítésoszlopok már kis fehér főkötőt viseltek. Jó száraz porhó volt, amelyet a síelők szeretnek. Mindenfelől hógolyózó gyerekek ujjongása hallatszott.

Kintről a laboróra csörgése riasztotta fel Ullát.

– Te jó ég, a sülyedésem! – rohant ki. Fejét rázva jött vissza. – Nem fogja elhinni, doktor úr, de már megint egy frankfurti kocsi áll a ház előtt.

Dr. Anders összecsapta a dossziét. – Hát ha ez nem jelent semmit . . .

Csengettek.

Amikor Ulla kérdően nézett főnökére, az mosolyogva kérdezte: – Nem akarja esetleg beereszteni az illetőt?

– Ha ez megint egy terhes nő, aki éppen önnél akar szülni, akkor biztos elkövetett valamit.

Dr. Anders halkán nevetett, miköz-

ben felállt és kinyújtózkodott. Nem tartozott kedvenc foglalatosságaihoz az íróasztal melletti hosszas üldögélés.

Hallotta, hogy Ulla beszél valamit a látogatóval, aki semmiképpen sem lehetett páciens, mert egyértelműen fér-fihang volt.

Ulla piros arccal hozta be a névjegykártyát, melyen ez állt: Dr. med. Horst Uhlmann, általános orvos.

– Szerény kis Mercedesen jött – sutogta, és rákacsintott.

– Tessék, parancsoljon – mondta dr. Anders, és mosolygását elnyomva ment látogató kollégája elé.

Dr. med. Horst Uhlmann nem túl magas, nagyon vékony fiatalember volt, akinek hosszúkás, kissé sápadt arcát puha barna haj keretezte. Szemüveget viselt, és kifogástalanul elegáns öltönyt. Miközben dr. Anders kezét nyújtott neki, önkéntelenül arra gondolt, hogy ha hiúbb lenne, elkérné a látogatótól a szabója címét.

– Miben segíthetek, kolléga úr?

Meglepetésére dr. Uhlmann rögtön izgatottan, levegő után kapkodva válaszolt: – Semmi esetben sem szülhet gyermeket.

*

Dr. Anders szó nélkül leült. Először meg kellett emésztenie ezt a szinte parancsként ható megjegyzést. Már az is elég furcsa volt, hogy egy távoli nagyvárosból jön hozzá egy páciens, aki vele akarja az ellenőrző vizsgálatokat végeztetni és nála akar szülni,

mindazon fáradoalmak ellenére, melyeket ez az elhatározás magával hoz majd.

Most pedig röviddel utána felbukkan egy vadidegen orvos, aki szemmel láthatóan elvárta dr. Anderstől, hogy éppen azt, amit a páciens kívánt, megakadályozza.

– Megbocsát, de azt hiszem, nem egészen értem, mire gondol – mondta végül.

– Természetesen rögtön tisztában voltam vele, hogy itt mi játszódik le, mikor idejöttem – mondta az idegen orvos, és hátradólt a karosszékekben. – Különben mi okból jönne ilyen messzire egy szüléshez? Dr. Freye, a mostani orvosa természetesen megtette volna a szükséges ellenintézkedéseket.

– Hogyan, kérem? – húzta fel dr. Anders a szemöldökét.

– Ő persze tudja, mi a helyzet. Olyan orvost kellett keresnie, aki nem ismeri őt.

Dr. Anders előrehajolt. – Tulajdonképpen mi az, amiről én nem tudok?

Látogatója homlokát ráncolta: – Felteszem, hogy kizárólag nőgyógyászati vizsgálatot végzett?

Hát végül is ennek szakorvosa. – Igen, természetesen.

– Különben semmi nem tűnt fel önnek?

A páciens sápadtnak, kissé fáradtnak is tűnt, és nagyon törékenynek. Azt mondta, hogy még nem egészen épült fel az influenzából.

– Felvettem a szokásos anamnézist. Vonhoffné meglehetősen hallgatag

volt. De hát vannak páciensek, különösen az ő korában, akiknél még nincs túl sok feljegyeznivaló.

A látogató csak legyintett.

– Nem csoda, hogy nem beszélt őszintén. Óvakodott elmondani önnek az igazságot. Azt gondolta, önnel elboldogul így, de elszámította magát. Nem fogom hagyni, hogy öngyilkosságot kövessen el.

Ulla nézett be kérdő tekintettel.

– Iszik egy csésze kávé? – kérdezte dr. Anders. – Vagy valami mást, kollega úr?

– Nem, nem – hárította el az szinte ingerülten. – Vissza kell mennem. Ma délután ugyanis rendelésem van, sőt még azt is felteszem, hogy ő fog hívatni. Az utazás, az izgalmak biztosan megártottak neki. Ismerem ezt.

Tehát ő a hölgy kezelőorvosa – vagy talán még több is? A barátja?

Az az érdeklődés, amit páciense sorsa iránt mutatott, messze meghaladta az orvos és páciense között szokásosat. Dr. Uhlmann aggódott, mélységesen nyugtalan volt, látszott rajta.

– Meg kell önnek magyaráznom. – Dr. Uhlmann levette a szemüvegét, és tenyerével a szeméhez nyúlt, mintha fájlalna.

Gabriele Vonhoff évek óta, pontosan két éve volt a páciense, mióta rendelőjét megnyitotta. De már azelőtt is ismerték egymást, egy táncklubból. Mialatt dr. Uhlmann nem volt Frankfurtban – akkoriban az erlangeni egyetemi klinikán dolgozott –, Gabriele eljegyezte magát mostani férjével.

– A nagybátyám rendelőjét vettem át. Majdnem szomszédok vagyunk. – A páciens, akit már a nagybácsi is kezelte, mindig érzékeny volt, törékeny, fáradékony, de komoly betegséget nem lehetett nála megállapítani. Két éve ment férjhez. Körülbelül egy év múlva léptek fel az első szívpanaszai. Feltételezték, hogy idegi alapon. Magaslati üdülőhelyre küldték, ahonnan teljesen felépülve tért haza. De nem sokáig tartott, és ismét komolyra fordult a helyzet.

– Tipikus angina pectoris-tünetek léptek fel.

Dr. Uhlmann megdörzsölte a homlokát, és jelentőségteljes pillantást vetett kollégájára, mielőtt folytatta.

– Belgyógyászhoz küldtük. A gyógyszeres kezelés elég jó eredményt hozott.

– Ischémiában szenved?

Igen, a páciens szívének vérellátása nem kielégítő, valószínűleg egy gyermekkori fertőző betegség következtében. Ez nem ok különösebb aggodalomra, ha ennek megfelelően él. Tilos minden erőfeszítés, minden izgalom.

– Azelőtt egy ilyen páciensnek szigorúan megtiltották volna a férjhez menést. – Uhlmann hangja bosszúsan csengett.

– A tudomány mai állásánál azonban már nem kell ilyen szigorúnak lenni, ugye? – kérdezte dr. Anders békítőleg.

Dr. Uhlmann vállat rántott, mint aki egyáltalán nincs ezen a véleményen, majd gyorsan folytatta: – Hogy a ter-

hesség szóba sem jöhet, az, gondolom, nyilvánvaló. – Ismét levette szemüvegét, és a szemét dörzsölte.

Egészségügyileg indokolt terhesség-megszakítás. Hát ennyi. Igazán különös história.

– Ért engem, kolléga úr?

Dr. Anders halványan mosolygott. – Ön azt várja tőlem, hogy ugyanazt mondjam Vonhoffnének, amit frankfurti nőgyógyásza mondott volna neki?

– Hát mi más? – bökte ki látogatója türelmetlenül.

– Végül is a terhes nőnek egyet kell értenie a beavatkozással, nem igaz?

– Egyet fog érteni, ha ön is . . .

– Bocsásson meg, hogy félbeszakítom, de inkább attól tartok, hogy Vonhoffné akkor egy újabb szülést fog felkeresni. Határozottan úgy érzem, hogy akarja ezt a gyermeket, és nem lesz hajlandó lemondani róla.

Dr. Uhlmann keskeny, hosszú keze görcsösen markolta a szék karfáját. – Nem élné túl a szülést.

Ezt soha nem lehet tudni. Természetesen fennáll a veszély, de azért van esély is.

– Véleményem szerint a páciens teljes mértékben tudatában van a kockázatnak, kolléga úr. Kész azt vállalni. Erőszakkal nem tudjuk ebben megakadályozni.

– Eddig az ér elzáródásának nem volt jele, de bármikor felléphet, és ezért már fontolgattuk az operációt. Ha az egész érintett területet alaposan megtisztítjuk, lehetőségessé válna a teljes gyógyulás. Transzplantációra nem

is lenne szükség. Már beszéltem is egy jó nevű erlangeni professzorral. A közeljövőben akarta a páciens megvizsgálni. És akkor most jön ez!

Természetesen sokkal jobb lett volna, ha a terhesség a sikeres beavatkozás után, a gyógyulás után következett volna be.

– És hogyan vélekedik a dologról a férj? – kérdezte dr. Anders.

Dr. Uhlmann keserűen, szinte megvetően felnevetett.

– Jóságos isten, hiszen annak tökéletesen mindegy, hogy mi történik a feleségével. Azt hiszi, érdeklí azt, hogy neki mivel kell ezt az örültséget megfizetni?

– Úgy gondolja, hogy Vonhoff úr ragaszkodik az utódhoz?

A látogató hosszúka, kissé sápadt arca elvörösödött.

– Én semmit sem gondolok. Én csak egyet tudok – nem sokat fog az asszony sorsával törődni ez az úr.

Dr. Uhlmann hirtelen fölállt, mint aki nem bír tovább egy helyben maradni. Az ablakhoz ment, és kinézett a hóesésbe.

Az utcáról már semmilyen zaj nem hallatszott be. A szokottnál sokkal lassabban haladó autók mintha szántalpakon siklottak volna, zaj nélkül. A háztetőkön, a fákon és bokrokon egyre vastagodott a hótakaró.

Dr. Uhlmann elfeledni látszott szorongását, és arra sem gondolt, hogy kollégájának talán egyéb dolga is akadna, mint hogy Vonhoffné történetét hallgassa. Egyszerűen tovább beszélt.

– Vonhoff a lány apjának gyárában volt alkalmazott, egy a jelentéktelenek közül. Úgy látszik, sikerült neki valami úton-módon felkeltenie Gabriele érdeklődését. Amíg az apja élt, persze Vonhoffnak nem volt semmi esélye. Az öreg kidobta volna, de alighogy meghalt, megtörtént az esküvő, és Gabriele ezt a törtető alakot tette főnökké. Elérte a célját – ő pedig?

Uhlmann nevetése most dühösnek tűnt. – Legtöbbször egyedül ül otthon a nagy házában. A férjének persze reprezentálni kell, üzleti utakra menni, emberekkel találkozni. Az asszony meg nem kísérheti el, mert kímélnie kell magát.

Az orvos megfordult, karba font kézzel nézett oly dühösen dr. Andersra, mintha ő lenne az a törtető, aki a pénzéért vette el a gazdag örökösöt.

– Így állunk. És hát mihez kezd egy fiatal, életerős férfi egy beteg feleséggel?

Erre nem volt válasz.

– És ön mit fog tenni? – kérdezte dr. Uhlmann, az előző kérdésre nem is várva választ.

– Ha Vonhoffné megtudja, hogy én tisztában vagyok a helyzettel, akkor aligha jön el még egyszer hozzám. Én is csak ugyanazt mondhatom neki, amit a frankfurti kolléga.

– Tehát ön ragaszkodna a terhesség megszakításhoz, ha Vonhoffné visszajönne, ugye, Anders úr?

Dr. Anders felállt, majd egy fejjel a fiatal orvos fölé magasodva.

– Kérem, én semmihez sem ragasz-

kodhatok. Az egyetlen, amit tehetek, az az, hogy felhívom a figyelmét a kockázatra, melyet vállal.

Dr. Uhlmann a homlokát ráncolta. – Azt ő nagyon jól ismeri. A frankfurti kolléga nem lenne hajlandó közreműködni ebben az örütségben. Éppúgy tudja, mint én, hogy ezzel a páciens öngyilkosságot követ el.

– Egy beteget sem küldhetek el csak azért, mert minden körülmények között gyermeket akar, Uhlmann úr. Ezt a frankfurti kolléga sem tenné.

– Ön nem éppen kooperatív.

– Egyes-egyedül a páciensnek szeretnék segíteni, Uhlmann úr. Határozottan úgy érzem, hogy Vonhoffné nagyon akarja ezt a gyermeket, és talán ez a vágya sok mindenben átsegíti, amit mi, orvosok lehetetlennek tartunk. Attól félek, ha elveszük tőle a reményt, akkor az életkedvét is elveszük.

Dr. Uhlmann a fejét rázta. – Ez mind csak beszéd. Itt tényekről van szó. Egy súlyos szívbetegségben szenvedő nő nem is képes egy gyermeket kihordani és még világra is hozni anélkül, hogy ő maga tönkre ne menjen. Itt nem segít semmi pszichológia, kolléga úr. Vágyak, remények, életkedv – csupa nagy szavak, de egy beteg szívnak nem használnak.

Hirtelen megfordult, az ajtóhoz ment, kicsit habozott, és mégis újra beszélni kezdett.

– Sajnálom, hogy olyan heves voltam. De amit ő tervez, tiszta örület. Az se izgathatott volna fel jobban, ha bánatában egy csomó altatót szedett volna

be. Az én szememben öngyilkosság az, amit művel. Köszönöm, hogy meghallgatott, tudom, hogy nincs értelme az ön megértésére apellálnom. Talán tényleg nem is fog többet idejönni. Jó napot.

Az ajtó becsapódott. Néhány másodperc múlva bejött Ulla Bertram. – Ezek a monológok egy filmforgatókönyvbe illenének.

– Hallgatódzott?

– Bocsásson meg, főnök, ha néha az ajtó közelébe jöttem, elkerülhetetlenül hallottam valamit. Hiszen nem éppen halkán beszélt. Különös történet, ugye? Szóval a nő szívbeteg. Hát úgy is nézett ki, mint egy szegény kis fáradt, beteg veréb.

– Ebben igaza van, Ulla.

– És csupa félelemből nem akart beszélni. Attól félt, hogy ön is olyan, mint a többi, és elvinné a gyerekeit. De ugye ezt nem tenné, főnök?

Az orvos csak mosolygott.

– Ez a szegény dr. Uhlmann nagyon pórul járt. – Ulla összeszedte az íróasztalon az aláírt papírokat. – Szereti a fiatalasszonyt, a férjét meg gyűlöli, mint a bűnt. Nyilván elszalasztotta a lehetőséget a nőnél. Vagy talán soha nem is voltak esélyei. A törékeny nőknek legtöbbször a jól megtermett, életerős férfiak tetszenek. Megnézném magamnak egyszer ezt a törtető alakot.

– Ulla, Ulla, micsoda nyelve van! – nevetett dr. Anders. Levette a fehér köpenyét, és a mosdóhoz ment.

De Ullának igaza volt, az eset tény-

leg érdekes volt, és a főszereplők közül még csak kettőt ismertek.

– Valószínűleg soha többé nem látjuk Vonhoffnét – mondta, míg kezét mosott.

Az asszisztensnő kitartha az ablakot, és mélyen belélegezte a friss levegőt.

– Ez a nő biztosan visszajön, főnök.

– Amikor megfordult, az ő arca is rózsállott.

– Miért olyan biztos ebben Ulla?

– Mert ismerem a maga ellenállhatatlanságát.

★

Bár a Klaasen-villa tulajdonosát már két éve Vonhoffnak hívták, senkinek sem jutott eszébe, hogy a házat vagy a céget ne a régi nevéen nevezze. Semmi sem mozdult a régi épületben, amikor dr. Uhlmann becsengetett. Várt egy kicsit, másodszor is megpróbálta, ismét sikertelenül.

Zárva volt a kapu, az autóbejáró, a kis ajtó és az összes ablak. Sehol sem égett lámpa. Amikor egy fél órával ezelőtt telefonált, senki sem jelentkezett, mégis egészen biztos volt benne, hogy Gabriele otthon van.

Körülnézett.

A villa egy mellékutcában állt, a szomszéd házaktól nagy kert választotta el. A telket magas terméskő fal vette körül, és így se a teraszokra, se az úszómedencére, se a teniszpályára nem lehetett belátni. Csak a garázsokhoz vezető kövezett utat és a ház ajtaját lehetett az utcáról látni.

A szó legszorosabb értelmében exkluzív hely volt – minden módon akadályozta a behatolást.

A csendes utcán senki sem mutatkozott, egy autót sem lehetett hallani. Az úttest nedvesen fénylett. Itt is havazott, de a hó nem maradt meg, csak a gyep egy-egy darabján. A fák és bokrok ágairól csöpögött az olvadó hó.

Dr. Horst Uhlmann felhúzódkodott a magas kapurácson, átmászott rajta, és leugrott a másik oldalon. Aztán keresztülfutott a ház előtti gyepen, és a ház mögötti nagy teraszhoz ért, melyet szép nyári napokon a sok ajtó szinte egybeolvasztott a kerttel. Most minden ajtó szorosan be volt zárva. Nedves, hideg idő volt, kellemetlenül ködös.

Dr. Uhlmann elhagyta a teraszt, és a konyhai szárnynál próbálkozott, ahol a szakácsnő szokás szerint nem zárta be rendesen szellőztetés után az ablakot.

Dr. Uhlmann egy sok évvel ezelőtti éjszakára gondolt, amikor a barátnőjének segített átmászni a keskeny ablakrezen. Csinos báli ruha volt rajta, mely eközben elszakadt. Halk kiáltását akkor egy csókkal némította el. Gabriele a nyakába fonta a karját, és szinte gyermeki tapasztalatlansággal viszonozta a csókot. Hihetetlenül édes és ártatlan volt, természetől, és nemcsak azért, mert szigorú apja őrizte. Az öreg Klaasen megkövetelte az engedelmességet. A lányának tizenhat éves korában este tízre otthon kellett lennie. Tizenhét évesen még nem kapott kulcsot. Akkor éjszaka titokban hagyta

el a házat, hogy elmenjen egy diákbálba, melytől eltiltották. A bál többi vendégénél hamarabb is indultak haza. Túl nagy volt a zaj, a füst. Inkább sétáltak még egy kicsit a holdfényben, kéz a kézben.

A szakácsnő hanyagsága megkönnyítette a hazatérést.

És a szakácsnő még mindig nem zárta be rendesen az ablakot.

Keresztülpréselte magát az ablakkereten, átment a sötét konyhán, és egy folyosóra jutott, amelyről a vasalósobába, a szakácsnő szobájába és egy tusolóba vezettek ajtók. Olyan sötét volt, hogy először a folyosó végén lévő kamrába jutott, de aztán megtalálta a jó ajtót.

A hatalmas, márványborítású hallban világosabb volt. A bejárati ajtó felőli ablakon bevetődött az utcai világítás fénye. A magas, kétszárnyú ajtók mind zárva voltak.

Lent senki sem tartózkodott, de tudta, hol fogja Gabrielét megtalálni. Felzaladt a szép ívű falépcsőn, fönt megérezte az asszony finom parfümjét, és kopogott az ajtaján.

Halk kiáltás: – Megjöttél, Johannes? – Az izgatott hang örömről, boldogságról tanúskodott.

A férfi mélyet lélegzett, majd nyugodt hangon válaszolt: – Én vagyok az, Gaby. Bemehetek?

Nem válaszolt rögtön. Mintha előbb levegő után kapna. És a hangja fáradtan csengett: – Igen, természetesen.

A hatalmas szoba padlóját puha szőnyeg borította, a széles ágyon prémta-

karó feküdt. A hosszú szekrényfal tükei többszörösen mutatták az ágyban fekvő barna hajú fiatal nő képét.

Olvasólámpa égett mellette. A takarón könyvek és folyóiratok.

– Susi már visszajött? – kérdezte csodálkozva, és felült. – Nem is hallottam.

Elmesélte, hogyan jutott be a házba, miközben lassan odament az ágyhoz.

– Emlékszel még, Gaby, hogy másztál be régen az ablakon keresztül?

Csak fáradt, erőtlen mosolyra tellett: – Igen, emlékszem. Nagyon jól éreztük magunkat akkor, annyi mindenről beszélgettünk.

– Talán jobban tettük volna, ha magunkról beszélünk.

Hátrahajtotta a fejét. Hátára omló sötét haja fénylett a lámpafényben. Gyönyörű, selymes haja volt.

– Nem gondolod?

Gabriele Vonhoff visszasüppedt a párnákba. – Ül le! – mutatott maga mellett egy székre. Amikor a férfi márült, kezére tette jobbját.

– Tudom, Horst – mondta halkan. – Annyira sajnálom. A belgyógyász szakvizsgádat kellett volna letenned, ahelyett hogy miattam mindent otthagysz. Akkor már úgyis késő volt. Johannes és én – akkor ez már eldőlt, nem lehetett volna változtatni rajta. Olyan rossz a lelkiismeretem, ha csak rád gondolok.

– Gaby! – A hangja rekedt volt. – Nem azért másztam be hozzád éjnek idején mint egy tolvaj, hogy a régi időkről beszélgessek veled.

– De egyszer meg kell lennie. Nagyon szerettelek. Senkit sem szerettem annyira, mint téged, és tudod, miért, Horst?

Kérdőn ráncolta a homlokát.

– Mert annyira hasonlítottunk egymásra. Egyforma ízlésünk volt, nem szerettük a hangos zenét, a mozgalmas bulikat. Olyanok voltunk, mint a testvérek. Így volt, és így is maradt. Johannes nem tehet róla, hogy így alakultak a dolgok.

– Ezt magad sem hiszed! – mordult fel Horst Uhlmann.

Az imént még sápadt, fáradt arc kipirult. – Nem tehet róla – ismételte nyomatékosan. – Semmi jó nem lett volna belőle, ha mi együtt maradunk veled. Ezt végre meg kellett mondanom neked, hogy ne üldözd tovább Johannest a megvetéssel és ellen-szenveddel. Ő a férjem. Engem is bán-tasz, ha rosszat mondasz róla.

– Talán még hálás is legyek neki, amiért meg akar téged ölni?

Hamuszürke arccal kapott a szívéhez. Tágra nyílt szeme megdöbbenet nézett az orvosra.

Az nem kevésbé megdöbbenet volt. Az éjjeliszekrény fölé hajolt, gyorsan meg is találta a jól ismert, kerek ezüstdobozkát, kinyitotta, kivett belőle egy piros kapszulát, és Gabriele Vonhoff már elkékült ajkai közé tolta: – Kérlek, harapd el!

Gépiesen engedelmeskedett, de a második kapszulát nem vette be, mert már jobban érezte magát.

A gyógyszer jellegzetes illata gyorsan terjedt. Óvatosan fektette vissza a beteget, és gyöngéden megfogta a kezét:

– Bocsáss meg! – suttogta. – Bocsáss meg, kérlek! Nyugodj meg!

Arcára függesztett tekintettel, hosszú várakozás után kérdezte meg halalkan: – Te tudod? Tényleg látszik rajtam?

Egy orvosnak sok apróság feltűnik. Ő, aki olyan gondosan figyelte Gabyt, akkor fogott gyanút, amikor egyszer társaságban találkoztak. Feltűnt, hogy milyen karikás a szeme, hogy nem kér egy süteményből, melyet azelőtt nagyon szeretett, viszont megevett egy szendvicset, amit máskor soha.

Azután pedig kitért a megbeszélt vizsgálat elől. Sokkal későbbi időpontot kért. Az erlangeni vizsgálat időpontját sem akarta még eldönteni. Halvány gyanújából akkor lett bizonyosság, amikor véletlenül meghallotta egy beszélgetés részleteit. Bergesfelden nevét hallotta, aztán egy dr. Anders nevű orvost említettek. Egyik reggel, amikor Gabrielével akart telefonon beszélni, a szobalány jelentkezett, és egy Fekete-erdei útról beszélt. Nem volt nehéz megtudni, hogy dr. Anders születés-nőgyógyász.

– Istenem! – Egészen megrázta, amit hallott. – Mennyit fáradozol miattam! Meg sem érdemlem, Horst.

– Azt hiszed, abbamarad egy ember iránti szerelmünk csak azért, mert ő nem úgy érez, mint ahogy azt szeret-

nénk? Szükséged van rám, hiszen nincs senki másod.

Ellent akart mondani, de aztán inkább hallgatott.

Körbenézett a szép szobán; igen szép házban lakik, csodálatos kerttel, a legjobb helyen, de legtöbbször egyedül van benne.

– Gaby, kérlek, legyen eszed!

Néhány másodpercre el is feledkezett a számára legfontosabbról. Elpirulva nézett régi barátjára.

– Meg fogom szülni ezt a gyereket, nem érdekel, hogy mit mondasz.

Az orvos arca többször is színt váltott, és akaratlanul megszorította az asszony kezét. – Gaby, nem tudod, mit cselekszel.

Keserű mosoly volt a válasz. Még hogy nem tudja! Hiszen nem volt buta. Elég alaposan felvilágosították a betegségéről:

– Ha kíméli magát, sokáig élhet.

– Műtéti beavatkozással talán teljes gyógyulását is elérhetnénk.

– Óvakodjon mindentől, ami kifárasztaná!

Semmi erőfeszítés, gyerek semmiképpen sem, az főleg nem.

– Nem akarok tovább üvegharang alatt élni – suttogta. – Elviselhetetlen. Néha úgy érzem, hogy már meg is haltam. Nem élet ez így.

A férfi kényszerítette magát, hogy nyugodt és türelmes maradjon. – Tudod, hogy megbeszéltük. Az erlangeni professzoré az utolsó szó. Ha segíteni

tud rajtad, akkor gyerekre is gondoltatsz majd.

– És az mikor lesz? – kérdezte. – Két év múlva... vagy talán még később?

– Nem tudom, gyógyulás esetén inkább hamarabb. Most huszonhárom éves vagy, még sok évig lehet gyereked.

Minden szóra kényszerítenie kellett magát. A másik férfi gyerekei... De nem gondolhatott saját érzelmeire, csak Gabrielére.

A nő arca megfeszült, és nála szokatlan makacssággal mondta:

– Most akarok gyereket.

– Bármilyen fájdalmas is számomra, meg kell mondanom neked, Gaby, hogy...

– Arra gondolsz, hogy meghalhatok? És akkor a kisbabának nem lenne anyja? – Kirántotta a kezét a szorításból, és kisimította haját a homlokából: – Nem fogok meghalni.

Fölállt. – Az életedet akarod kockáztatni, csak mert neki örökre van szüksége, ugye? Az isten áldjon meg, Gaby, hát annyira szereted, hogy még az életedet is kockáztatod érte?

Elsötétült arccal húzta maga elé két kézzel a takarót, olyan magasra, hogy arckifejezése nem is látszott.

– Kérlek, menj el! – mondta elfuldavva. – Kérlek!

– Gaby!

– Menj már végre! – zokogta.

Elfordult, és kiment a szobából. Amikor a lépcsőn ment le, egy autó érkezett a ház elé.

Dr. Uhlmann kinyitotta a ház ajta-

ját, és ott várakozott a Mercedes kabrioletből kiszálló Johannes Vonhoffra.

– Ó, doktor úr! – köszöntötte Vonhoff.

Magas, széles vállú, szőke férfi volt, bronzbarna arcában sötét szemek csillogtak. Uhlmann tudta, hogy Vonhoff nemrégiben St. Moritzban volt síelni, egyedül, mivel Gabrielének tilos az ilyen magasság. Johannes Vonhoffból szinte áradt az életerő. Bundát viselt, mintha még mindig a hegyekben lenne.

– Hogy van a feleségem? – kérdezte, miközben be akart menni dr. Uhlmann mellett a házba.

– Beszélnem kell magával – mondta Horst Uhlmann.

– De ne most, kérem! Vacsorameghívásom van, épp csak tusolok és átöltözöm.

– Most kell megbeszelnünk.

Johannes Vonhoff karórájára pillantott, és hallhatóan felsóhajtott. – Hát ha úgy gondolja... – Előrement a hallba. – Tehát, miről van szó?

Kintről lépések hallatszottak. A személyzetből jött haza valaki.

– Nem mehetnénk egy olyan helyre, ahol nem zavarnak?

Vonhoff rosszkedvűen ráncolta a homlokát, de aztán ellentmondás nélkül továbbment a könyvtárszobába, ahol a kandallóban égett a tűz.

Régen Gabriele szívesen üldögélt a mennyezetig érő könyvespolcok között. Most csak egy öreg spániel melegedett a tűznél. Felemelkedett, és merev lábbal odabicégett Horst Uhlmann-

hoz, hogy farkcsóválva üdvözlje. A ház urát nem méltatta figyelmére. Még az öreg Klaasen kutyája volt.

– Mint mondtam, nagyon sietek.
– Vonhoff bosszúsán nézett a kutyára, mely a látogató lábához dörgölődött. Nyilván nem szerette a kutyákat. Vagy talán rossz néven vette az öreg Harrótól, hogy egy idegen iránt mutatott vonzalmat?

– Ezt az ügyet nem tudjuk gyorsan elintézni, kénytelen lesz rászánni az időt – mondta dr. Uhlmann élesen.

*

– Mi van a nővel, akiről beszéltünk? – kérdezte Thorsten professzor, aki éppen a műtőből jött. Gyorsan felhajtott egy csésze kávé, mialatt dr. Anders beszámolt.

– Nem tetszenek nekem a béhangjai. Nőgyógyászatilag minden rendben van. Évek óta hashajtókat szed. A belgyógyászok küldték át ide, mert panaszait a méh műtéti eltávolítása utáni összenövésekre vezetik vissza, de nem tudok attól a gyanútól szabadulni, hogy talán béldaganata van. Ez a helyzet, professzor úr.

– Tehát vegyem át én?

Dr. Anders a professzor asztalára tette a mappát a beteg leleteivel és irataival: – Én nem tudok segíteni rajta.

– Amikor a múltkor kivette a Hoferné nevű páciens vakbelét, maga is az én mesterségembe kontárkodott.

Dr. Andersnek egy petefészket kel-

lett eltávolítania, és közben felfedezett egy csúnya vakbelet.

– Hiszen nem varrhattam össze, hogy félretegyem önnek az appendixet.

– Jól van, törődni fogok a páciensével. Különböznél tegnap volt egy érdekes esetünk, egy szívhistória, melyet az orvos és maga a beteg is a klimaxnak tulajdonított.

– Freiburgban?

– Igen, ott voltam tegnap. Megoperálták az asszonyt. A dolognak semmi köze nem volt a klimaxhoz. A szívkoszorúteret egy vérrög zárta el, amit kivettek. A nő röviddel volt csak a szívinfarktus előtt. Nem hiszem, hogy túlélte volna.

Dr. Anders csodálkozva nézett fel. – Ez az én rendelésemre megismert esetre emlékeztet. A múltkoriban Frankfurtból jött hozzám egy páciens.

– Bocsánat! – Csengett a telefon, és a professzor a kagylót leemelve jelentkezett. – Igen? Na és a veseműködés? Jó, a vizeletfajsúly egy egész nulla kettő négy. Maradék nitrogén? Aha, rendben. Csináljatok egy EKG-t. Megnézte a szemfeneket? Micsoda, nincs szemtükre? Hát a mindenit, szerezzen be egyet!

A professzor letette a kagylót és nevetett.

– Jönnek ezek a fiatal emberek az egyetemről, tele a fejük mindenféle ideákkal, és a gyakorlatban úgy állnak, mint borjú az újkapu előtt. Ha legalább annyi eszük lenne, hogy az öreg nővérektől tanuljanak. Ahhoz túlságosan

nagyképűek. Muszáj a körmükre nézni.

Dr. Anders még jól emlékezett a saját kezdő idejére. Akkoriban még gyakornok volt először, afféle minde-nes. De rengeteget tanult közben.

– Na és mi volt azzal a frankfurti nővel? Olyan csinos, mint ahogy azt a frankfurti nőkről mondani szokták?

Bizony, olyan csinos és olyan elegáns is, de sajnos súlyos beteg, számolt be dr. Anders.

– Te jó ég, micsoda probléma ez is! És ön mit akar tenni? Természetesen javasolja a terhesség megszakítását?

Dr. Anders nem gondolta, hogy még egyszer találkozna ezzel a pácienssel, de amikor hazaért, a háza előtt egy frankfurti rendszámú kabriolet várakozott. Mansfeldné az orvos szálkás-szőrű tacszkóinak társaságában jött is már lefelé a lépcsőn, és odasúgta neki, hogy egy bizonyos Vonhoff úr vár rá.

– Mondtam neki, hogy maga még nem is ebédelt, és ma különben sincs rendelés. Végre is szerda van, de nem hagyta magát elküldeni.

Dr. Anders nyugalomra intette a kutyákat. – ViselkedjeteK rendesen, ne ugráljatok ilyen bolondul! Beszélni fogok vele, Theresa, kérem, tartsa melegen még egy kicsit az ennivalót.

A házvezetőnő nagyot sóhajtott. Jól ismerte az ilyesmit! Még egy kicsit és még egy kicsit melegre tenni az ételt, míg a végén teljesen ehetetlenné válik. De mi mást tehetett volna, mint hogy az inkább sétálni vágyó kutyákkal együtt ismét felmegy a házba?

A látogató, aki az orvos belépésekor felállt, pontosan úgy festett, mint amilyennek dr. Anders Gabriele Vonhoff férjét elképzelte: vonzó, elegáns – talán egy cseppet túlságosan is elegáns. Bizonytalanságát túlzott magabiztossággal leplezte.

Dr. Anders a legjobb indulattal sem mondhatta volna, hogy az újgazdagság halvány gyanúját felkeltő úr különösebb rokonszenvet ébresztett volna benne. Szinte már megértette dr. Uhlmann érzelmeit. Johannes Vonhoff egyáltalán nem illett a törékeny, csinos Gabrieléhez.

– Bizonyára gondolja, miért jöttem? – kérdezte Vonhoff, és órájára pillantott. Vagy nagyon ideges volt, vagy tényleg olyan elfoglalt.

– Valóban.

– Szóval a feleségem gyereket vár?

Amikor az orvos bólintott, Vonhoff kapkodva folytatta: – Azt hiszem, persze, tévedni is lehet. Mi . . . hát, nálunk az ritkán fordul elő. Mindig bizonyos előkészületekre van szükség. A feleségem tulajdonképpen nem szedheti a tablettát, de nem is lehet állapotos. Így aztán csak alkalmanként szedi – érti, ugye?

Jól megtermett, rendkívül életerős férfi. Gabriele nyilván egészen gyengének érezte magát mellette. Talán a férfi szinte félt kárjába venni? Olyan törékeny, kíméltre szorul. Szerelemre csak ritka esetben kerülhet sor, mint ahogy most a férj utalt rá, hiszen az asszony nem szedheti a tablettát.

– Nincs semmi kétség, Vonhoff úr.

Egy percig hallgatott.

– Felteszem, azt kívánja, hogy én is terhességmegszakítást javasoljak a feleségének? Azt sem tudom, Vonhoff úr, hogy el fog-e még egyszer jönni ide.

– Egészen biztosan visszajön.

Megint csend lett.

Dr. Anders éhes volt. Szerette volna befejezni a beszélgetést.

– És önnek mi a véleménye a dologról? Ön kívánja ezt a gyermeket?

– Hogy én? – kiáltott fel Vonhoff szinte ijedten. – Szent Isten! – Megsimította a haját, és dr. Anders arra gondolt, jó lenne azt a fodrászt ismerni, aki ezt a frizurát vágta.

– Annak idején azt mondták nekem, hogy nem lehet gyereke. Ezzel az ügy számomra el volt intézve.

Nem is úgy nézett ki, mint akinek fontosak a gyerekek. Ez egy playboy, nem pedig családapa.

– Ez az Uhlmann egészen megbolondított. Azzal vádol, hogy mindenről én tehetek, de ez nem igaz. Idejöttem, mert nem akarom eltűnni tovább, hogy gazembernek mondjanak, aki most még a feleségét is meg akarja ölni. Ez már mégis disznóság, nem gondolja?

– A gyerek tehát egyedül a felesége ötlete volt?

A másik bosszúsán nézett rá. Hangulatváltozásai rögtön tükröződtek az arcán. Vonhoff fiatalabb volt, mint amennyire első látásra becsülték. És bármit is mondott rá dr. Uhlmann, itt láthatólag tévedett.

– Hát ezt mondom mióta. Derült

égből villámcsapásként ért, mikor Uhlmanntól megtudtam.

– Nem a feleségétől?

– Nem, ő nem mondott nekem semmit. Mind azt akarják tőlem, hogy tegyek valamit. De hát mit? – Törölgette homlokáról a verítéket. Láthatóan izzadt a világos teveszőr kabátban.

– Nem akarja letenni a kabátot?

– Vissza kell mennem. Szóval a feleségem azt mondta, hogy meg akarja szülni a gyereket, és meg is fogja. Hát most mit csináljak?

– Tulajdonképpen mit vár tőlem?

– Gondolom, minden öntől függ.

Dr. Anders majdnem elmosolyodott. Hogy képzelte ez a férfi?

– Azt gondolom, minden a feleségtől függ, vagy nem?

– Ön tehát nem híve a terhességmegszakításnak?

– Itt kétségtelenül tanácsos lenne. Senki sem tudja megmondani, hogyan végződhet a dolog, én sem.

– Az isten szerelmére, hát akkor beszéljen vele ön! Talán jobban hallgat egy idegenre. Uhlmann azt mondja, sürgős az ügy. Talán el tudna jönni ön Frankfurtba?

Az orvos szinte látta maga előtt a törékeny, sápadt, fáradt asszonyt. Mindenki azt hinné, könnyű lenne a vékonyka, beteg asszony elhatározását megváltoztatni. Dr. Anders mégis kétkedett ebben, bár alig ismerte Vonhoffnét. A férj osztotta véleményét.

– Gabriele átkozottul makacs tud lenni. Valószínűleg ön sem fog nála

elérni semmit, de legalább meg kellene próbálni. Kérem, jöjjön el! És mondja meg Uhlmann-nak is, hogy mindent megtettem, amit csak lehetett.

Dr. Anders csodálkozó pillantást vetett a magas, erős férfira. – Miért olyan fontos önnek Uhlmann úr véleménye?

Vonhoff dühösen felnevetett.

– Sejtelve sincs, milyen az előkelő régi családoknak ez a klikkje! A kívülről jövő ezeknek mindig eleve gyanús. Nem lehet bejutni közéjük, akárhogy is igyekszik az ember. Egy kívülálló el sem tudja képzelni, hogy ezek milyenek. – Elfordult. – Mint mondtam, nem akarok potenciális gyilkosnak számítani.

– Jól van, beszélni fogok a feleségével, és megpróbálok segíteni rajta, ahogy csak tudok. De kényszeríteni nem tudom semmire, ez, gondolom, világos. Csak tanácsot adhatok neki.

★

Therese Mansfeld röviddel ezelőtt lement a kutyákkal, egyrészt, mert Cherry ki akart menni, másrészt, hogy dr. Anderst emlékeztesse az ebédre.

Egy órája még kékkelt az ég, de most már megint beborult, és a szürke felhőkből havazni kezdett. A kutyák vígan kapdostak a nagy, nedves pelyhek után.

Mansfeldné figyelmét egy ezüstszürke Porsche keltette fel, mely most jött, és megállt Vonhoff Mercedesese mögött. A volánnál ezüstszőke hajú nő ült.

Csak nem még egy látogató – gondolta Mansfeldné ijedten.

Amikor a hölgy kiszállt, Therese határozott léptekkel elindult felé. Senki többet nem fog a házba beengedni, ebben biztos volt. Enni az orvosnak is kell.

De a fiatal nő megállt a kocsija mellett, cigarettára gyújtott, és a régi orvosházat nézegette. Pedig Mansfeldné feltételezte, hogy egy ilyen ház, mely nem csupa üveg, beton és fa, nem érdekelhet egy ilyen teremtést.

Leopárdbundájában úgy nézett ki, mint egy manöken vagy fotómodell.

Most jött ki a házból Vonhoff.

Végre – gondolta Mansfeldné, és éppen a kutyákat akarta hívni, mikor feltűnt neki a Vonhoff és az idegen nő közötti üdvözlés módja. Figyelni kezdte őket.

– Te meg mit akarsz itt? – kérdezte Vonhoff dühösen. – Szent ég, még a végén meglát!

Most Therese feledkezett meg, ha csak kis időre is, gazdája ebédjéről. Kíváncsian hallgatta a jelenetet. A havas bokrok között állván, az utcáról nem volt látható.

– Mi köze hozzá egy ilyen falusi orvosnak?

Vonhoff most már a csinos, elegáns nő mellett állt. Megfogta a karját, és úgy látszik, meg is rázta, mert Mansfeldné hallotta „Jaj!” kiáltását.

– Éppen most ne lássanak minket együtt!

– Nem volt kedvemre tovább várakozni a cukrászdában!

– Egyáltalán nem is voltál a cukrászdában. Utánam jöttél a kocsival, különben nem találtál volna meg itt.

– Talán nincs jogom tudni, hogy mi a helyzet? – csattant fel felháborodottan. – Mit keresel te egy nőgyógyásznál egy ilyen világvégi fészekben?

– Az ő orvosa, ő akar idejönni – tudod már.

– És te? – az előbb még dühös, agresszív hang egyszerre meglágyult. – És te mint aggódó jövődő apa természetesen személyesen kellett meggyőződjél róla, hogy a drága kicsikéd jó kezekben van, ugye?

– Hagyd ezt! Láthatod, hogy nincs kedvem viccelődni. Tudod, hogy ő nem szülhet gyereket.

– Semmit se tudok, csak hogy örökké kímélni kell. És te igazán kíméled, igaz?

– Rosie, hagyd abba!

– Apa leszel, milyen megható! Hogy érzed magad?

– Hogy lehetsz ilyen közönséges!

Nem szólt semmit, csak megrántotta a vállát.

– Nem érted, előfordulhat hogy... veszélyes ez órá.

– Te pedig szeretnéd ezt megakadályozni? Hagyd csak! Vannak nők, akik kotlóstyúknak születtek. Gyerek nélkül értelmetlen számukra az élet.

– Te tényleg ilyen közönséges vagy?

Rosie nevetett. – Mióta zavar ez

téged? Máskor mindig örülsz neki, hogy nálam kipihenheted a rémségesen előkelő otthonodat.

– Eredj a pokolba!

– Jól van, azt teszem – Rosie kiszakította magát, a kocsijához ment és kinyitotta ajtaját.

A férfi követte, pirosuló arccal.

– Várj! – mondta.

A szép fiatal nő mosolygott. – Hát akkor mi legyen, menjek a pokolba, vagy mégis inkább velem akarsz maradni? Lehet, hogy most már nekem nincs hozzá kedvem.

– Rosie, én... Tudod, hogy nem tudok nélküled élni.

Mansfeldné visszatartotta a lélegzetét. Olyan volt, mint egy filmben.

– Theresia! – Gazdája hangja visszahozta a valóságba. Csak most vette észre, hogy csupa hó a haja, és a lába is kezd fájni.

Dr. Anders kinézett. A kutyák odarohantak hozzá, fehér, havas pofával ugráltak föl az orvosra.

– Mi van, Theresia? Éhes vagyok, éhes vagyok, éhes vagyok!

– Igen, persze.

– Egyáltalán, hogy néz ki?

– Te jóságos isten, hogy miket hall az ember! Hát tényleg vannak ilyen emberek. Én meg mindig azt gondoltam, hogy ilyesmi csak regényekben fordul elő.

Dr. Anders nevetett. – Maga rejtvényekben beszél. Nem akarja elmondani nekem, hogy mit hallott épp az előbb?

– Igen, természetesen. Biztosan nagyon fogja érdekelni. – Therese igyekezett befelé a meleg házba.

★

Dr. Anders a klinika orvosi szobájában ült, és egy nyomtatványt töltött ki, mellyel a laborba akart küldeni egy beteget. Dr. Hansen nézett át a vállán.

– Hogy vagy, Robert? Rég nem mutatkoztál nálunk. Csak nem mutatta be neked az a híres Agnes nénid álmaid asszonyát?

Robert Anders nevetett. Legutóbbi tübingeni látogatásakor ismét szerencsésen megúsza. Agnes néni jelöltje, egy szemüveges szociológusnő, aki nagyon szigorú követelményeket támasztott jövődóbeli partnerével szemben, a végén mégis inkább egy tanárt tüntetett ki érdeklődésével.

– Csinos volt, de te talán szívesen hallgatnád, hogy a női szerep évezredekben keresztül megalázó volt, és véget kell vetni neki. Már csak az hiányzott volna, hogy azt követelje a férfiaktól, ezentúl ők szüljék a gyerekeket.

– Szóval megint mázlid volt.

– Szerintem is. Szegény tanár.

Egy nővér nézett be. – Anders doktor úr, épp most hozták be egy betegét, Mollerusné. Állítólag elájult az utcán és vérzik.

Dr. Anders felugrott. – Kérem, nővér, törődjön a tesztekkel. – Barátjához fordult. – Két napja ki kellett kaparni.

Mi az ördögöt keresett ez a nő az utcán, azt mondd meg nekem?

A két orvos a vizsgálószobába futott, ahol a nővér már levetkőztette a beteget. Mollerusné már nem volt eszméletlen, de szemmel láthatóan rossz volt az állapota. Sápadtan, félve nézett a föléje hajló orvosra. Az ajka reszketett.

– Hirtelen elsötétült előttem a világ.

– Nem csoda. Nem megmondtam magának, hogy néhány napig abszolút nyugalomra van szüksége?

– De hát csak egész közelre mentem. Mi lesz most velem?

– Most egyszerűen itt marad. Én rögtön itt akartam tartani.

– A gyerekeknek nincs mit enni, ha hazajönnek az iskolából. És a férjem...

Dr. Anders vérnyomásmérőt és egy pár gyógyszert kért a nővértől. Hallgatva vizsgálta a vérnyomást és a pulzust.

Dr. Hansen fejcsóválva ment tovább. Mindig ugyanezt csinálják a páciensek. Ha saját kívánságukra kiengedik őket a klinikáról, rögtön elfeledkeznek az orvosok minden tanácsáról és figyelmeztetéséről.

A nővér injekciós tűt hozott. Dr. Anders alkoholos vattával simított végig a karhajlaton, és bevezette az injekciós tűt a vénába. Figyelte a beteget, miközben lassan lenyomta a dugattyút.

– Mit csinál velem? – kérdezte gyenge hangon az asszony.

– Most először is élénkebbé tesszük

a vérkeringését. Hiszen kollapszusa volt. Aztán meg gyógyszereket kap majd, melyek összehúzzák a méhet, hogy abbamaradjon a vérzés. Különben pedig teljes ágynyugalom.

– És a családom?

– Egy háziasszony is beteg lehet egyszer. Kímélnie kell magát. Majd a férje törődik a gyerekekkel.

Annak a szociológusnőnek kívánám ezt, gondolta dr. Anders mosolyogva. Egy ilyen férjet, aki arra sem hajlandó, hogy az elmosogatott edényt eltörölgesse.

– A gyerekek amúgy is elég nagyok már ahhoz, hogy ellássák magukat. Nem szabad magunkat nélkülözhetetlennek tartani, Mollerusné. Azonkívül nyilván a családja is azt kívánja, hogy egészségesen térjen haza. Utána nézek, hogy melyik kórterembe helyezzük.

Az osztályos nővért keresve a professzorral találkozott, aki a műtőből jött.

– Mit csinál tulajdonképpen a frankfurti betege, akit be akart nekem mutatni, dr. Anders?

– Ó, eddig a várakozásokkal ellentétben minden jól megy. Szépen kíméli magát, vidám és kiegyensúlyozott. Persze gyógyszerek nélkül nem tud meglenni. De a házi orvosa és barátja meghatóan gondosan törődik vele.

– Szóljon nekem, ha legközelebb jön a páciens.

– Természetesen, egyébként ez hamarosan lesz. Mindjárt megbeszélhetjük az ön lányának vizsgálatát is. Vonhoffné a telefonban azt mondta, talán

jó lenne, ha akkor mindjárt itt is maradna. Legutóbbi ittlétekor megnézett egy apartmant.

– Mennyire van?

– Hetedik hónapban volt. Frankfurtban állítólag szörnyű a hőség. Az itteni jó levegő biztosan jobbat tenne a fiatalasszonynak. És az orvosa itt azonnal elérhető, bármi történne.

– Jól van, csináljuk így. – Thorsten professzor továbbment, és dr. Anders belépett az osztály orvosi szobájába. Gabriele Vonhoff két hét múlva jön majd a következő ellenőrző vizsgálatra.

Gyönyörű idő volt. Igazi májusi nap. Az idén későn jött a tavasz, de aztán egyik percről a másikra fénybe, melegbe és sugárzó zöldbe borította a világot. A kertek virággal voltak tele, és az erdők felől fűszeres illatot hozott a városba a szél.

Dr. Anders percekig elfeledkezett a klinikáról és a rendelésről, és kinézett az ablakon.

Most kirándulni kellene – gondolta.

Lent éppen most érkezett meg egy nagy limuzin. Az egyenruhás sofőr kibált valamit a klinika bejárata felé, ahol egy ápolót fedezett föl.

– Segítsen!

Az ápoló megfordult, meghökent, és berohant a házba, hogy hordágyat hozzon.

Rövidesen riasztották dr. Anderst.

– A frankfurti páciense!

Szent isten... Dr. Anders rögtön elfeledkezett a kék égről és a kirándulásról. Rohant a vizsgálóba.

A helyiségben, melyet épp az előbb

hagyott el, Gabriele Vonhoff feküdt, lélegzet után kapkodva, elkékült arccal és kék ajkakkal. Nagy szemeiben egyetlen ijedt kérdés.

– Csak nyugalom! Mindent megoldunk – mondta dr. Anders, alighogy ő maga lélegezethez jutott. – Csak semmi izgalom, minden rendben.

Semmi sem volt rendben.

Beszélni próbált.

Az orvos gondolatai kavarogtak. Mit tegyen először is? Az asszony úgy nézett ki, mintha minden pillanatban utolsót lélegezhetne. Oxigénre van szüksége, szívgyógyszerekre. És mi van a gyerekekkel?

Föl akart egyenesedni, de a beteg hirtelen belekapaszkodott a kezébe: – A telefonhívás! – nyögte.

Miféle telefonhívás? Fogalma sem volt, miről beszél. Míg hirtelen rájött, hogy valami teljesen fel kellett hogy izgassa Vonhoffnét, talán egy telefonhívás volt az.

– Jól van, jól van, nyugodjon meg, minden rendben lesz.

Emberek jöttek be, tennie kellett valamit, de Gabriele nem engedte el. Belekapaszkodott, beszélni akart. Az orvos érezte, hogy beszélnie kell.

– Igen, értem, történt valami, valaki felhívta magát, Vonhoffné asszony?

– Igen – suttopta.

– És ez a telefonhívás izgatta fel ennyire?

Megint igennel válaszolt.

Az ajka reszketett. Léírhatatlan erőfeszítéssel szívta be a levegőt. A szemét ellepte a könny. – A telefon! – mondta,

aztán elernyed a keze, és végre eleresztette dr. Anderst.

Az felegyenesedett, és megtörölte a homlokát. Nyirkos volt. Bármilyen történt ma reggel, az olyan pánikba ejtette Vonhoffnét, hogy most közel állt hozzá a halál.

Vajon ki tudott ilyet tenni a szegény beteg teremtéssel?

★

Reggel még minden rendben volt.

Amikor felébredt, csöngetett. Bejött a lány, és félrehúzta a földig érő kék selyemfüggönyöket.

– Milyen gyönyörű idő van!

Már két hete változatlanul kék maradt az ég. Halkan susogott a reggeli szél a régi park fái között. A japáncseresznye szirmát a gyepre szórta, és néha még a szobába is befújta. A sok padlózásában virágzó ágak voltak. Minden ünnepien, vidáman, megújultan hatott.

– Biztos így is marad, nagyságos asszony. Jól aludt? Mit kér reggelire?

– Amit mindig.

Ez gyümölcslevet, teát, piritózt, lekvárt és egy tojást jelentett. Sosem evett sokat, de azt a keveset lassan és alaposan, hiszen kettőnek evett. Hogy a gyerek erős legyen és egészséges, és neki magának is erőre volt szüksége.

– Csak előbb megmosdom.

– Uhlmann doktor úr határozottan megmondta, hogy előbb mindig enni kell valamit, nagyságos asszony.

– Ah, Luise!

Úgy bántak velem, mint a hímes tojás-

sal. Már azelőtt is úgy viselkedtek vele, mintha eltörhetne. Most már egyáltalán semmit sem tehetett engedély nélkül. Elzárták mindentől, kijelölték, hogy mit olvasson, és eltiltották bizonyos tv-adásoktól. Megnyugtató zenét kellett hallgatnia, vidám könyveket olvasnia, és csak olyan emberekkel találkozhatott, akik nem izgatják fel.

Elsősorban Horst Uhlmann törődött mindennel.

De Johannes is.

Alighogy a szobalány kiment, Gabriele kibújt az ágyból, és a fürdőszobába ment, melynek csempéje és kádja a hálószoba színeivel harmonizált.

Mint felkelés után mindig, kicsit szédült. A mosdókagylóba kellett kapaszkodnia. De ezt már megszokta, nem nyugtalanította.

Amikor már nem szédült, legmósta az arcát és a kezét, bekrémezte magát, megfésülte finom, selymes haját.

Vizsgálódva nézte magát a tükörben.

Kicsit gyorsan lélegzett, ezt is rég megszokta, de nem érezte rosszul magát. A gyenge nyomás a szíven – ez is régi ismerős volt. Tovább siklott a pillantása.

Természetesen látszott rajta, de azt lehetett volna hinni, hogy még csak az ötödik hónapban van. Első pillantásra oldalról ugyanolyannak tűnt, mint máskor. Az arc olyan volt, mint azelőtt. Persze a karikás szeméről és fáradt tekintetéről egyre inkább látszott az állapota.

Gyorsan bepúderezte a szeme alatti árnyékokat.

Földig érő fehér batiszt hálóinge gyűrött volt. Másikat akart fölvenni, de erre már nem volt elég ereje. Épp sikerült visszaérnie az ágyba, mire Luise a reggelitálcával jött. Gabriele várt, míg szívdogobása megnyugodott, csak akkor szólalt meg.

– Kérem, adja ide az ágykabátkámat!

Halványkék, bolyhos és meleg volt a kabátka. Mosolygott, amikor felvette, aztán megitta a gyümölcslevet.

– A gyógyszerei. – Luise a különböző színű drazsékkel telt tálcákára mutatott. Dr. Uhlmann megbízta, ügyeljen rá, hogy asszonya pontosan beszedje ezeket a gyógyszereket. Gabriele gyakran szívesen csalt volna. Mint olyan sok anya, ő is attól tartott, hogy a tabletták megárthatnak a gyermekének. Akármilyen gyakran bizonygatta dr. Uhlmann, hogy garantáltan ártalmatlan anyagokat válogattak az orvoságokhoz, ő szkeptikus maradt. Luise tehát várt, hogy tanúsíthassa, hogy a beteg szépen beszedte a tablettákat. Luise azelőtt segédápolónőként dolgozott. Dr. Uhlmann egy régi betegén keresztül ismerte meg. A következő hónapokra szabaddá tették, hogy ápolhassa a jövődő anyát.

Gabriele lenyelt egy rózsaszínű golyót, gyümölcslevet ivott, és mosolyogva nézett Luiséra.

Luise is mosolygott. Harminc körül volt, kedves, barátságos nő. Miután kitöltötte a teát, el akart menni.

– Hogy nézek ki ma? – kérdezte gyorsan Gabriele, és elpirult.

– Gyönyörű, mint egy fiatal lány.

Gabriele arca sötétebb piros lett. – Köszönöm, de mondja az igazságot.

– Ez az igazság. Egyébként majd elmehettek a fogorvoshoz, nagyságos asszony? Dr. Uhlmannhoz is be kellene ugranom, küldeni akar önnek valamit.

– Természetesen, Luise. Semmi bajom sem lehet itt, maga is tudja. Nem kell sietnie ebben a csodálatos időben. Ma délután biztosan úszhat is.

– Köszönöm.

Ha Luise a kerti úszómedencében úszott, Gabriele nézte, és arról ábrándozott, hogy egyszer olyan egészséges lesz, hogy ő is használhatja majd a nagy, türkizszínű medencét. Gyakran órák hosszat ült ott kint, mert jót tett neki a levegő.

– És ne felejtse el elhozni a pongyolámat.

Ez is már a bergesfeldeni előkészületekhez tartozott. Hamarosan elutazik majd Luisével a Fekete-erdei városba, hogy ott várja meg a szülést.

– Gondoltam rá, nagyságos asszony. De most meg kellene ennie a tojást.

– Aranyos ez az ágykabátka, nem találja? – Gabriele gyengéden megsimította a finom gyapjút.

Luise, aki nagyon is jól tudta, hogy miért szereti asszonya ezt a kabátkát, bólintott.

Amikor kopogtak, Gabriele arcát előntötte a vér. Néhány másodpercig szinte megkövülve ült, nagy szemekkel és nyitott ajkakkal. Az izgalomtól resz-

ketett a keze. Aztán félénken elmosolyodott.

Luise kérdően nézett Gabrielére. Amikor a fiatalasszony bólintott, kinyitotta az ajtót.

– Jó reggelt, Vonhoff úr.

Johannes Vonhoff, már elmenéshez öltözve olyan óvatosan lépte át a küszöböt, mintha súlyos beteget látogatna.

– Jól aludtál? Hogy vagy?

Luise csöndben behúzta az ajtót maga mögött.

Gabriele mosolygott. – Köszönöm, Johannes, nagyszerűen aludtam. És nagyon jól vagyok.

– Férje még mindig óvatos léptekkel odajött az ágyhoz, lehajolt hozzá, és homlokon csókolta.

– Ma megint kint tudsz majd ülni, ugye?

– Azt fogom csinálni.

Megköszöri a torkát. – Szükség van valamire?

Mindene megvolt, de örült neki, ha a férje tenni akart valamit érte. – Szívesen ennék egy kis bonbont!

Igazából nem lelkесedett különösbben a bonbonért, de mi mást kérhetne tőle különben? Mindennap virágot hozatott számára, és ő kereste ki a tündéri kis ágykabátot is. Szeretettel simított végig a mandzsettáján.

– Gyönyörű?

– Micsoda? – Meghökken, majd zavartan mosolygott. – Aha, a kabátkára gondolsz.

– Pontosan eltaláltad az ízlésemet.

– Örülök neki. – Zavartan kereste a

szavakat. Bizonytalannak és gátlásosnak érezte magát, ha a feleségére nézett. Annyira szívesen engedte volna, hogy annak vidámsága és nyugalma megtévessze, de ott volt Uhlmann, az asszony barátnői és most már ez a Luise is, akik sosem mulasztották el őt a helyzet komolyságára figyelmeztetni.

– Sokat kell törődnie vele, szüksége van erre. Legyen hozzá tapintatos, vidítsa fel, szórakoztassa. – Mi mindenre figyelmeztették mindig újból!

– Jól érzed magad?

– Nagyszerűen. – Felnézett a férjére. Az mosolygó szája puha és finom vonalát, a homlokán lüktető ereket nézte. – Johannes, nem kellene már azon gondolkoznunk, hogy mi legyen a neve? – Szép arcán rózsák gyúltak.

Biztosan meg kellene tenni, bár a férfi még mindig nem tudta komolyan elképzelni, hogy ez a beteg, törekeny teremtés valaha is igazi gyereket hozhatna a világra. Ha az orvosok nem lennének, el sem hitte volna.

– Talán ma este? – Ezen a héten kétszer is otthon maradt, a teraszon üldögélt és klasszikus zenét hallgatott vele, amely, mint ahogy mondták neki, megnyugtatóan hat majd az asszonyra.

Lopva órájára pillantott. – Ma este sajnos nem megy, megbeszélésem van az Intercontinentalban. Francia vendégeket várunk. Talán holnap?

– Jó. – Igyekezett elrejtetni csalódottságát. Talán titokban arra számított, hogy most minden este otthon fog maradni, hiszen neki hamarosan el kell

utaznia. Bergesfeldenbe csak hétvégeken jöhet majd.

– De nem baj, ugye? – érdeklődött.

Az asszony rázta a fejét. Részben még örült is neki, hogy mostanában többet törődött a céggel, és már nem hagyott mindent apósa régi munkatársaira. Már régebben is szerette volna erre kérni, de aztán félt, hogy megbántja.

– Remélem, sikeresek lesznek ma esti tárgyalásaid.

– Most mennem kell. – Ismét megcsókolta a homlokát, az ajtóból még egyszer visszafordult és rámosolygott. Kint persze megkönnyebbülten fellelegzett, és megtörölte a homlokát. Melege lett bent.

Amikor megfordult, Luiset vette észre, aki épp csak ránézett, mielőtt eltűnt volna a vendégszobában, ahol elszállásolták, hogy éjjel-nappal Gabriele közelében legyen.

Olyan, mint a többi, gondolta Vonhoff. Éppúgy nem hajlandó akceptálni engem, mint Uhlmann és az egész klikk. Lenéz, azt gondolja, olyan vagyok, mint az elefánt a porcelánboltban, és hozományvadásznak tart.

Luise átöltözött, megbeszélte Gabriele ebédjét a konyhában a szakácsnővel, és felküldte a szobalányt, hogy hozza le a tálcát.

Amikor még egyszer az ápolására bízott beteg után nézett, mielőtt elhagyná a házat, Gabriele éppen telefonált.

– Igen, köszönöm, kedves Horst,

remekül vagyok. Ne aggódj, minden a legnagyobb rendben van. – Észrevette Luisét, és intett neki. – Mindjárt jön hozzád. Most felkelek, és délig kifelésem a balkonra. Jól van, gyere ma este. Egyedül leszek, mert Johannes vacsorát kell adjon az Intercontinentalban. – A hangja élénkebben csengett, ha a férje nevét kiejtette. – Nem, ne mondd ezt, igazán törődik velem, aggodik értem. Igen, örülök a ma estének, de délután igazán nem szükséges jönnöd. Ha történne valami, felhívunk.

Luise lement, és szigorúan meghagyta a szobalánynak, hogy távollétében se látogatót ne engedjen be, se telefonbeszélgetést ne kapcsoljon be Gabrieléhez.

– Igen, de ha az unokatestvére telefonál, vagy a Holz hölgyek közül valaki, akkor nem mondhatom, hogy nincs itthon. Ők nagyon jól tudják, hogy a nagyságos asszony már nem jár ki a házból. Még a fodrásznő is házhoz jön.

– Az persze más, csak idegeneket ne. Tudja, hogy felizgatta a múltkor az a riporter. És mielőtt bekapcsolna egy hívást, kérdezze meg a nagyságos asszonyt, hogy egyáltalán fogadja-e. Olyan nehéz ez?

A lány még csak két hónappal ezelőtt foglalta el állását, és nehezen boldogult. Nem csoda, hiszen eddig sosem dolgozott ilyen házban.

A telefon egy óra múlva csengett.

– Ki beszél, kérem? – kérdezte a lány. Nem értette jól a nevet, és megismételte a kérdést. Úgy tűnt, messziről

telefonál az illető, legalábbis feltételezte a vonalban hallható kattogás miatt. – Azt mondta, Holz? Igen, biztosan akar majd önnel beszélni a nagyságos asszony. Előbb persze meg kell nézнем, hogy nem alszik-e.

A lány felszaladt a lépcsőn, és kinyitotta Gabriele hálószobájának ajtaját. Gabriele könnyű ruhát viselt most, és a nyugágyban, félárnyékban feküdt. Testét puha takaró fedte.

– Mi van? – kérdezte, amikor az ajtó nyílását meghallotta. – Luise?

– Én vagyok az, nagyságos asszony. Holzné asszony telefonál.

– Elvira vagy Tina?

Ezt nem tudta a lány. Miután Gabriele bólintott, kihozta a készüléket a balkonra, és leszaladt a földszintre, hogy átkapcsolja a beszélgetést.

– Tina? – kérdezte Gabriele fent nagy örömmel. Legtöbbször egykori osztálytársa hívta. – Eljössz ma délután?

Egy Gabrielének ismeretlen hang azt mondta: – A férjének hónapok óta viszonya van, ugye tudja?

Gabriele felült. Keze görcsösen fogta át a kagylót. Beszélni akart, de nem jött hang a torkából.

– Kezdetől fogva megcsalta magát, de most többről van szó. Nem nézhetem tovább, hogyan sértegeti magát, és hogyan alázza meg. A nyilvánosság előtt is mutatkozik ezzel a perszónával. Mindenki tudja, csak maga nem, ez igazán szégyentelen. Magának megjátssza az aggodó férjet, de ha kilép a házból, a nőhöz megy. Azt hiszi, a

vállalatnál van? Telefonáljon oda, meg fogják mondani, hogy nincs ott. Ritkán mutatkozik az irodában, ott semmi sem változott. És ma este sem üzleti vacsorája van, hanem randevúja a nővel.

Gabriele levegő után kapott, de a fájdalom, amit a szíve környékén érzett, olyan erős volt, hogy nem mert mélyet lélegezni, hanem csak pihegett.

– A gyerek egyáltalán nem érdekli, ennek nem volt semmi értelme. Mit is kezdene egy olyan nőnek a gyerekével, akit nem szeret, és soha nem is szeretett?

– Nem! – nyögte Gabriele. – Nem!

– Igazán sajnálom magát. Azt gondoltam, hogy mindezt már régen tudnia kellene.

– Nem! – tiltakozott utolsó erejével.

Káltant a vonal.

– Hallja!

A telefon vonalat adott. A hívó fél letette.

Gabriele ott ült, és képtelen volt megmozdulni, gondolkozni. Még arra sem volt képes, hogy letegye a kagylót, inkább belekapaszkodott.

Johannes hazudott neki, megcsalta.

Ő pedig azt hitte, kezdett abban reménykedni, hogy . . .

Gondolatai vadul kergették egymást. Azt hitte, beleőrül.

Anélkül, hogy észrevette volna, kicsúszott a kagyló veritékes kezéből. Ide-oda himbálódzott. Maga elé nézett. Különös, sötét a nap, kék az ég, a kertekben virulnak a virágok, a fák ágain csicseregnek a madarak. De ő

semmit sem látott, semmit sem hallott, neki minden szürke és csendes lett.

Ismét szűrt a szíve. Olyan volt, mintha kemény, kegyetlen kéz markolná össze. Elviselhetetlen volt. Minden pórúsát előntötte a veriték, a torka összeszűkül. Halálfélelem fogta el.

Úristen, ez tényleg a halál?

Milyen jó lesz nem védekezni, meghalni, egyszerűen elengedni magát.

Ekkor megmozdult benne a gyermek.

Örjögő mosollyal ült föl, és kezét a hasára szorította. Érezte, egész világosan. Ott volt, élt. Johannes gyermeke.

Tovább kell élnem – gondolta. – Élve kell a világra hoznom.

A kagyló után kapott. Horst, igen Horstot akarta felhívni.

De mit tenne ő a bébivel, ha az anya ilyen rosszul van? Horst sosem akarta ezt a gyermeket. Gabriele tudta, még mindig nem bocsátotta meg neki, hogy meg akarta tartani. Ha meglátja ebben az állapotban, biztosan azt mondja: – Én megmondtam, én tudtam.

Gondolatai kóvályogtak. A gyerek egyre erősebben mozgott, ugyanakkor úgy érezte, egyre növekszik a szívére nehezedeő nyomás.

Dr. Anders . . .

Felhúzódkodott az asztalba kapaszkodva, a falon tapogatódzva a szobába, az ajtóhoz mászott. Elöntötte a veriték. A szívverése rohant, elakadt, kimaradt, megint megindult, felgyorsult.

Levegő után kapkodva, a lépcsőkorlátba kapaszkodva megpróbált kiáltani, de csak nyögni tudott. Hallotta az

asszonyok beszédét a konyhai traktusból, nem volt messze, de nem volt képes megszólalni.

Fokról fokra mászott lefelé, mint egy gyerek, aki még nem tud járni. Félelmében, hogy elszédülhet és lezuhanhat, behunyta a szemét.

Fokról fokra, végre leérkezett. De a konyhai traktushoz vezető út végtelennek tűnt. Hogyan hívja fel magára a figyelmüket?

Padlóváza állt mellette, virágzó ágakkal.

Megkapaszkodott a korlátban, és meglökte a vázát. Olyan gyenge volt, hogy kétszer is löknie kellett, mire a váza felborult.

– Nagyságos asszony! – A szakácsnő és a szobalány elborzadva rohantak a hallba. – Mi történt?

– Bergesfelden! – suttogta Gabriele. – Gyorsan! Becker!

– Fel kell hívjuk Dr. Uhlmann! – mondta a szakácsnő. Halálra rémült. Asszonya megkékült arcával, nagy, elrettent szemével, nedves hajával kísértetnek tűnt.

– Dr. Anders, kérem! – zokogta Gabriele, és összegörnyedt.

A sofőr, aki kint mosta a kocsit, a szakácsnő kiáltására figyelt fel. Benézett. Most már ő is megijedt. – Nagyságos asszony, egy klinikára kell vigyünk...

– Dr. Anders... kérem... gyorsan! – dadogta utolsó erejével. Talpon tudott maradni, míg a kocsi előállt. Aztán a sofőr és a szakácsnő kitámogat-

ták. A szobalány követte őket a szükség esetére mindig készen álló kofferral.

Gabrielét óvatosan a hátsó ülésre fektették és betakarták. A kocsi elindult.

Csak meg ne haljon útközben – gondolta Becker, aki szívesebben vitte volna a fiatalasszonyt egy közeli klinikára vagy Dr. Uhlmannhoz, de nem mert ellenkezni vele.

Csöndben feküdt, a sofőr csak a lélegzését hallotta. De ahogy lélegzett – azt szörnyű volt hallani.

Olyan gyorsan hajtott, amilyen gyorsan csak tudott, de óvatosnak is kellett lennie. Később azt mesélte, hogy ez volt élete legrettenetesebb útja. Már egy fél óra múlva úszott a verítékben. Alig mert hátranézni.

Gabriele érezte, hogy utazik. Reszkető, nyirkos kezét összekulcsolta hasa fölött. Megpróbált elernyedni, nyugodtnak lenni, csak a gyerekekre gondolni, mint ahogy ezt annyiszor tanácsolták neki. Ez eddig sikerült. Most már képtelen volt rá. A telefonhívás, az a rettenetes telefonhívás...

Újra hallotta a hangot, azt a kegyetlen hangot.

Elfúló kiáltással akart felegyenesedni.

– Csak semmi pánik! – szólt hozzá valaki, egy férfi. Vakító fény tükröződött a csempés falakon és nagy lámpákon. Arc nélküli alakok mozogtak körülötte hangtalanul. Hol van, mi történik vele?

Csak ekkor érezte meg a fájdalmat.

Megragadta és elsodorta egy hullám. Megint kiabálni akart, de nem volt elég ereje. Keze kinyúlt, valaki megfogta. Belekapaszkodott ebbe a férfiba, akinek sötét szeme egy fehér maszk felett tekintett rá. Vagy talán kék volt ez a maszk? Talán zöld? Nem tudta, semmit sem tudott már.

Megint ez a fájdalom.

Miért nem segít senki, miért?

A fájdalmak egyre rövidebb időközönként követték egymást. Halálos, mindent elsőprő fájdalmak. A szeme előtt tüzes karikák ugráltak.

Egy arc hajolt föléje. Talán ismerte ezt a zöld maszkos arcot?

A fájdalomhoz szörnyű rémület társult. Hová jutott, a pokolba? Csak ott létezhet ilyen szörnyű gyötrelem. Kétségbeesetten kapkodott levegő után.

– Vonhoffné asszony! – szólt egy jól ismert, barátságos, meleg férfihang. Dr. Anders.

Repedezett ajkával mosolyogni próbált. Itt van. Nem a pokolba jutott, hanem a szülőszobába, sikerült eljutnia.

Beszélni próbált, de már nem volt hozzá ereje. Dr. Anders mindjárt az ajkára is tette az ujját.

– Mindjárt vége lesz. Engedje el magát! A következő fájást már nem fogja érezni.

Halkan beszélt, megnyugtatóan, és az asszony hitt neki.

Engedett a teste. Elfelejtette a félelmet és kétségbeesést, ami már-már az

őrületbe kergette. Itt jó helyen van, itt már nem történhet baja.

– A feje! – mondta valaki.

Gabrielében minden újra összerándult, újra kezdődött a fájdalom, de ekkor valamit az arcára tettek. Jóleső kábulatba süppedt.

Amikor ismét magához tért, abba maradtak az elviselhetetlen fájdalmak. Furcsán gyámoltalannak, üresnek érezte magát – de boldog volt. Foglalkoztak vele, megmosdatták, valami friss, hűvös holmit húztak rá. Mondtak is valamit, de nem értette.

Mindegy is volt.

Sikerült neki.

Azelőtt mindig nevetett, ha az értesítéseken azt olvasta: „büszke örömmel”. Furcsa, most megértette, hogyan gondolták. Egy tábornok érezheti így magát a megnyert csata után.

Vagyis hát, megnyerte tényleg a csatát?

Mérhetetlen aggodalom fogta el. Könnyek törtek a szemébe. Csuklott, sírni akart, de a légszomj miatt nem tudott szólni.

Vajon mi baja van?

Egy nővér hajolt föléje. – Ugyan, ugyan! Most már szépen kipihenjük magunkat, jó?

Miért beszél hozzá úgy, mint egy gyerekekhez vagy mint egy gyengeelméjűhöz? Nem érti, hogy miről van szó?!

– Dr. Anders! – nyögte kínosan.

– Dr. Anders mindjárt jön. De most már nyugodjon meg, Vonhoffné asz-

szony! – És az ápolónők sztereotíp kedvességével hozzáfűzte: – Minden a legnagyobb rendben van. – Ezt mondják mindig, Gabriele jól tudta. Még a haldoklóknak is ezt mondják.

Hogy lehetne minden rendben?

Még mindig arctalan, csöndes alakok mozogtak körülötte. Minden ragyogott, mégis már újra kitakarították a helyiséget. Beszéltek is, suttogva, vajon róla? Néha-néha megfordult valaki, és egy pillantást vetett rá. Biztosan azt remélték, hogy el fog aludni, de hogy aludhatott volna el.

Különben egy hang sem volt.

Minden gyerek sír a születés után, azt mesélték neki.

Ha ez nem sír, akkor . . .

Jézusom, megőrülök, gondolta. Hát minden hiába volt? Keze a lepedőt markolta. Nehezen lélegzett. A mellére súlyos nyomás nehezedett. A szeme előtt apró fekete pontok táncoltak.

Egy nővér hirtelen kiszaladt a szülőszobából.

Levegőt, gondolta Gabriele. Levegőt . . . Hát nem veszik észre, hogy mindjárt megfulladok? A szeme előtt minden elsötétült.

Aztán megint az arcára szorítottak valamit. Érezte, hogy enged a szorítás a torkán. Ismét lélegezni tudott. Aztán sziszegést hallott. Oxigén, gondolta gépiesen.

Mindjárt utána léptek hallatszottak. Dr. Anders hajolt föléje, kabátjának ujját feltolva.

– Mi baj van, Vonhoffné asszony?

Végre mondani tudott valamit, de

minden még meglévő erejére szüksége volt hozzá. – A gyerek!

– Minden rendben van vele.

Ő is hazudott most neki? Nem hallott sírást, nem hozták oda neki a gyereket, az orvos egyedül jött.

Gyengéden megsimította a nedves haját a homlokán. – Tényleg, minden rendben van, de maga is tudja, hogy ez koraszülés volt, ugye? A gyereket inkubátorba kellett tennünk. Most nem mutathatjuk meg. Egyébként kisfiú, a körülményeknek megfelelően alacsony súllyal, de ez nagyon gyorsan meg fog változni, nem kell aggódnia.

A szeméből lassan eltűnt a rettegés. Hálásan nézett az orvosra.

– Most pedig aludni fog, egészen nyugodtan aludni, és jól kipiheni magát, megígéri nekem?

Mindent megtett volna érte, mindent.

Az orvos mosolygott, még egyszer megsimította a haját, és elment.

*

– Romlott az állapot – mondta dr. Anders.

Thorsten professzor leült az íróasztala mögé, és a dosszié után nyúlt, melyen Vonhoffné neve állt.

– Hajnalban megett a gyerek.

A szülész arcán egy hosszú, alvás nélküli éjszaka nyomai látszottak. Égett a szeme.

– Császárral?

– Nem, rendesen. A sofőr gyakorlatilag az utolsó percben hozta be.

– Számított a koraszülésre?

Dr. Anders nemmel válaszolt. – Lehet, hogy tévedek, de az az érzésem, hogy Frankfurtban történt valami, ami páciensünkben pánikot keltett. Állandóan egy telefonhívásról beszélt.

A professzor megigazította a szemüvegét, és gyorsan átolvasta az első jelentést. – A családja itt van?

– Frankfurtban csak a férje van, és egész éjjel nem tudtuk elérni. Állítólag találkozója volt külföldi ügyfelekkel, de nekem úgy tűnik, hogy valahol másutt töltötte az éjszakát. A nő, aki páciensünket gondozta, legalábbis állítólag mindenütt eredménytelenül kereste, még ezeknek az ügyfeleknek a szállodájában is.

– Hát ez kedves!

A professzor olvasta a jelentést: „A fájdalmak először fizikai erőfeszítések után jelentkeztek. Idővel fokozódtak, úgyhogy a betegnek gyakran kellett nitroglicerin-tablettákat bevennie. A pulzus és a vérnyomás normális volt, jól fejlett, a beteg állapota különben kielégítő. Kivéve egy kisebb zörejt, amely feltehetőleg az aorta egy korábbi megbetegedésére utalt. A röntgenfelvételek normál szív nagyságot mutatnak. A szív szervi elváltozása nem volt megállapítható, az aorta körvonalai normálisak.”

A professzor felemelte a fejét. – Ezt ön állította össze számomra, Anders kolléga?

– Dr. Uhlmann beszámolója alapján. Nagyon alapos volt.

– Az EKG már csekély megterhelés után is ischémiára utalt – olvasta to-

vább Thorsten professzor. – A szív koszorúereinek nyílásai szintén károsodtak. Ezenkívül az aortabillentyűben egy kis szívárgás is volt. Egy szív-koszorúér-angiográfia igazolta ezt a diagnózist. – A professzor felemelte a fejét és élesen a szülészre nézett. – És ez a nő gyereket szült, és még túl is élte a szülést?

Dr. Anders szótlanul felemelte a kezét. Ez valóban egyféle csoda volt, annál fatálisabbnak látszott most a páciens állapota.

– A nők mindig újból meglepnek minket – mondta a professzor. – Olyan szívós természetűek, mint a macskák.

És még azt mondta dr. Uhlmann, hogy a pszichikai tényezők itt nem számítanak. Gabriele Vonhoffban láthatólag olyan tartalékokat szabadított fel a gyermek gondolata, amelyekről egyikünknek sem volt sejtelve.

– És most?

– Dr. Uhlmann, ahogy én ismerem, hamarosan megérkezik. Azt hiszem, Erlangenba akarja majd vinni páciensét, szükség esetén akár helikopterrel.

– Feltételezem, hogy egy bizonyos, jól meghatározott okból mutatta meg nekem a papírokat. – A professzor vizsgálódva nézett a nőgyógyászra.

– Meg vagyok róla győződve, hogy az elzáródás, amitől tartottunk, bekövetkezett, és hogy örülség lenne a haldokló asszonyt még máshová vinni.

Dr. Anders hangja nyugodtan és szilárdan csengett. Most jött Gabriele Vonhofftól. Az elmúlt órában a beteg szemmel láthatóan egyre rosszabbul lett.

– Azaz – operáljam meg?

– Ez a beteg egyedüli esélye. Mégpedig a lehető leggyorsabban.

Thorsten professzor félretolta a papírokat, és a röntgenfelvételek után nyúlt. Az első képen a kontrasztanyaggal feltöltött jobb szívkoszorúér látszott, a másodikon a bal artéria az elzáródott résszel.

– A jobb szívkoszorúér átveszi a bal funkcióját.

– Igen – mondta dr. Anders. – De meddig még?

A két orvos hallgatva nézett egymásra. Arcuk a kora reggeli fényben sápadt és gondterhelt volt. Kockázatos a beavatkozás, ha megfontoljuk, milyen állapotban van jelenleg a beteg.

– Mi a szándéka, professzor úr?

Még mielőtt Thorsten professzor válaszolhatott volna, kivágódott az ajtó. Ulrike Thorsten, aki apjának előszobájában teljesített szolgálatot, bocsánatkérően emelte fel a kezét, amikor dr. Uhlmann félretolta az ajtóból.

– Mi történt?

Az orvos egészen zavartnak látszott. Dr. Uhlmann csak délelőtt tudta meg, hogy mi történt. Senki sem értesítette. Ez a tény láthatóan még utólag is annyira elkésérítette, hogy egészen kidagadtak homlokának erei.

– Tegnap este meg akartam látogatni Vonhoffnéét. Egy szívinfarktus megakadályozott ebben. Az asszisztensnőnek kellett volna értesítenie engem.

Késő este ért haza, és nem talált üzenetet. Feltételezve, hogy Gabrielé-

nél minden rendben van, rögtön lefeküdt. Csak másnap reggel mondta meg neki az asszisztensnő, hogy a villában senki sem jelentkezett. Persze rögtön elment a beteghez, de ott csak a szakácsnőt és a szobalányt találta, mindkettőt tanácstalanul és aggódva. Luise elment Bergesfeldenbe, abban a reményben, hogy ott tehet valamit a betegért.

– Senki sem tartotta szükségesnek, hogy felhívjon. – Úgy látszott, ezt vette leginkább zokon. Annyi időt áldozott erre a páciensre, minden egyébtől eltekintve, de amikor bekövetkezett a katasztrófa, elfeledkeztek róla.

– És Vonhoff úr? – kérdezte Thorsten professzor. – Ő is itt van?

Dr. Uhlmann keserűen, megvetően felnevetett. Talán csak azért nem gondoltak rá, mert Johannes Vonhoffot egész este hiába keresték, a személyzet is, meg a klinikáról is.

– Nem tudom, hol bujkál – mondta hidegen dr. Uhlmann. Úgy hangzott, mintha azt mondaná: Ez nem is fontos. Mit törődünk Vonhoffal, amikor a feleségének az életéről van szó?

Keskeny, sápadt arcát elöntötte a vér. – Ő hogy van?

Válasz helyett a professzor az asztalon odatolta a röntgenfelvételeket. – Nézze meg a legújabbakat. Hordozható készülékkel csináltuk.

Dr. Uhlmann előrehajolt. Az arca lassan elfehéredett. Mire felegyenesedett, halottsápadt volt.

– Ez... – kezdte, de aztán rögtön meggondolta. Harcolt ennek az asz-

szonynak az életéért, amióta kezelte. És hogy harcolt! És nem fogja földadni, éppen most. – Meg kell operálni! – mondta. – Amilyen gyorsan csak lehet. Talán sikerül az elzáródást eltávolítani és – mindig is valami hasonlót tervezünk. – Hajszoltan körbenézett. – Mi a teendő legelőször? Telefonálni az erlangeni egyetemi klinikára a professzornak, vagy a mentőhelikoptert megrendelni?

Dr. Anders sóhajtott. Nem mondta, hogy ez lesz?

– Uhlmann úr, páciensünk élete a híres hajszálon lóg, jobb, ha nem áztatjuk magunkat. Minden halasztás a halálos ítéletét jelentheti, a szállítás újabb terhelés lenne.

– Igen, de... itt akarja meghalni hagyni?

– Remélem, hogy Thorsten professzor úr meg fogja operálni Vonhoffné asszonyt, Uhlmann úr.

– Micsoda? – kiáltott fel Uhlmann. Előbb a szülészre, aztán a sebészre nézett olyan elhülten, mintha kételkedne az ép elméjükben. – Itt?

A professzor hallgatott. Dr. Anders nyugodtan, inkább melleleg jegyezte meg: – Biztos lehet benne, hogy a beteg itt a lehető legjobb kezében van. Egyébként persze érdeklődhet Freiburgban vagy Erlangenben. Ismerik Thorsten professzort. De ettől teljesen eltekintve – véleményem szerint nem marad más választásunk, kolléga úr.

Dr. Uhlmann homloka elvörösödött. – Látni szeretném a beteget. –

Nem várt válaszra, hanem rögtön kifutott a szobából.

Dr. Anders követte. Amikor dr. Uhlmann rossz irányba akart befordulni, megérintette a karját. – Erre!

Elérték az intenzív osztályt. Anélkül hogy a többi ágyra, a készülékekre vagy a nővérekre és az ott lévő fiatal orvosra nézne, dr. Uhlmann egyenesen a pácienséhez ment. Csendben megállt az ágy mellett, mintha mindazzal, amit lát, előbb meg kellene birkóznia.

Gabriele Vonhoff sohasem volt az, amit makkegészséges asszonynak neveznek. Már gyermekkorában le kellett mondania minden megerőltető sportról. Amikor dr. Andershez jött, fáradtnak, sápadtnak tűnt, de mégis lélegzett, beszélt, élt, még akkor is, amikor a terhesség már kezdte megviselni.

Most mintha már semmi élet sem lett volna benne. Az oxigénsátor alatt feködt – olyan sápadtan, olyan csendesén, mintha már meg is halt volna. Glukózinfúziót kötöttek be a karjába, de nem mutatkozott hatása. A pulzus nyomorúságos volt. A monitorra vetett pillantás után, mely a szív működést jelezte, dr. Uhlmann megint félrenézett.

Pillantása Gabriele arcára tapadt, hosszan. Úgy tűnt, nem tud tőle elszakadni. Talán valami életjelre is várt, de nem történt semmi. Végül elfordult, és összeszorított foggal kiment.

– Igen, természetesen történni kell valaminek, azonnal – mondta tompán,

anélkül hogy dr. Andersra nézett volna. Hangja reménytelenül csengett. De ki is remélhetett volna még a súlyos beteg nő láttán? Utolsó elkeseredett kísérlet lenne az operáció.

– Szükségünk van a férj beleegyezésére az operációhoz. Nem is sejti, hol kereshetnénk őt?

Horst Uhlmann kollégája felé fordult.

– Azt jelentse ez, hogy még egyáltalán nem bukkant fel? – Önkéntelenül is az órájára nézett.

– Nem, ma reggel sem lehetett megtalálni.

– Szóval sejtelve sincs semmiről, még csak nem is érdeklődött, hogy hogy van a felesége?

Nem, nyilvánvalóan nem. Sem az előző este, sem az éjszaka, sem reggel nem jelentkezett otthon Vonhoff, a vállalatnál sem mutatkozott. Senki sem tudta, hol tartózkodik.

Dr. Uhlmann szeme résnnyire szűkült. – Csak nem akarják megvárni? – kérdezte dühösen.

Még mielőtt dr. Anders válaszolhatott volna, futva megérkezett Johannes Vonhoff a lépcső tetejére. Kapkodva lélegzett. A szeme véreres volt, a homlokán vérzett egy seb.

– Mi történt? – Másnaposnak látszott, mintha az elmúlt éjszaka nagyon keveset aludt volna.

– Mi történt hát? – kérdezte még egyszer. – Hazatelefonáltam, és hallottam, hogy a feleségemnek sürgősen ide kellett jönnie. Nem is mentem már

haza. – Gépiesen a homlokához nyúlt. A seb nem vérzett már. – A sietségben – egy kis baleset – fűzte hozzá. – Mi... mi a helyzet?

– A gyerek megszületett – válaszolt dr. Anders. – Koraszülött, de azt gondoljuk, rendbe fog jönni.

– És... Gabriele? – kérdezte Vonhoff rekedten.

Most hirtelen dr. Uhlmann szólalt meg, aki nyílt megvetéssel mérte végig Vonhoffot: – Aligha ússza meg. Meg akarják operálni.

– Operálni? – ismételte Vonhoff ijedten. – Most? Tényleg olyan súlyos a helyzet, Anders doktor úr?

– Igen, sajnos. Thorsten professzor elvállalja az operációt. Ha beszélni akar vele, szakít magára egy kis időt.

De Vonhoff fejét rázta. – Nem, nem, minek. Ha meg kell lenni, ne várokozson.

– Írásban is megkaphatjuk a beleegyezését?

– Természetesen.

Vonhoff követte dr. Anderst a professzor előszobájába, ahol Ulrike Thorsten gyorsan kitöltötte a megfelelő nyomtatványokat. A professzor kijött szobájából, meglepve látta Vonhoffot, és kezét nyújtott neki.

– Mindent megteszünk, ami hatalmunkban áll – mondta.

Dr. Uhlmann, aki a félig nyitott ajtó előtt állt, azt gondolta: Mindig ezt mondják. Egy pillanatra elfeledkezett róla, hogy ő magának is mint orvosnak milyen gyakran kellett kétségbeesett be-

tegeket megnyugtatnia és vigasztalnia, gyakran jobb meggyőződése ellenére.

A professzor eltűnt a műtőfolyosón. Dr. Anderst a nőgyógyászati osztályra hívta egy nővér.

Vonhoff és dr. Uhlmann egyszer csak egyedül álltak szemben egymással. Vonhoff a homlokát dörgölte. Szemmel láthatóan fáj a feje. Hogy ez a sérülés vagy az átmulatott éjszaka következménye, azt talán maga sem tudta. Kerülte dr. Uhlmann tekintetét.

– Ide jutott tehát – mondta halkán Horst Uhlmann. – Míg maga mindenféle nőket hajkurászott, addig ő egyedül volt, egészen egyedül.

Vonhoff lehajtotta a fejét. Nem védekezett.

– Úristen, milyen ember maga!

A másik még mindig hallgatott.

– Meg sem akarja nézni? Talán utoljára, Vonhoff úr?

A jóvágású férfiarcból lassan kiszállt a vér. Vonhoff egy mozdulatot tett, de aztán földbe gyökerezett lábbal megállt.

Kinyílt az intenzív osztály ajtaja. Egy ágyat gördítettek ki. A betegből az oxigénsátor miatt nem sok látszott, de hogy Gabriele az, azt Vonhoff dr. Uhlmann reakciójából vette észre.

– Fél, ugye? – Dr. Uhlmann hangja metszően éles volt. – Nem csoda! Ki nézne meg szívesen egy embert, akit ő tett tönkre?

Vonhoff mintegy hipnotizáltan nézett az elgördülő ágy után, amelyet két nővér kísért és egy orvos követett.

– Maga ölte meg.

– Nem! – kiáltott fel Johannes Vonhoff. – Hagyja már ezt abba, Uhlmann!

Olyan hangosan beszélt, hogy mindenki, aki a közelben tartózkodott, felfigyelt a két férfira.

Az éppen visszaérkező dr. Anders is hallotta a kiáltást. Már messziről látta, hogy milyen ellenségesen méregette egymást a két férfi. Természetesen sohasem kedvelték egymást, kezdettől vetélytársak voltak, de most már gyűlölték egymást. Főleg dr. Uhlmann nem volt képes könyörtelen megvetését megfűkezni, míg Vonhoff a büntüdat megkínzottságával védekezett.

– Vonhoff úr – mondta gyorsan dr. Anders. – Kérem, jöjjön velem!

Dr. Uhlmannhoz fordulva hozzáfűzte: – Most készítük elő. Thorsten professzor, amilyen gyorsan lehet, elkezd.

Dr. Uhlmann észbe kapott. Levette a szemüvegét, és megdörzsölte a szemét. – Én is ott lehetnék? – kérdezte halkán.

– A professzor éppen megbeszéli munkatársaival az operációt. Még ellenőrzik a szív és a tüdő működését átvevő gépet.

Az orvos bólintott, és eltűnt a műtőfolyosó ajtajánál. Vonhoff utánanézett. Aztán lehajtott fejjel követte a szülész.

Hogy hová mennek, azt csak akkor vette észre, amikor már a csecsemőosztály előterében álltak. Egy nővér steril köpenyt nyújtott át neki, és kérte, hogy váltson cipőt. Aztán felszólították, hogy mossa meg a kezét. Ugyanolyan szag volt, mint mindenütt a kórház-

ban, csak itt mégis másképp, itt csecsemőszag is volt. Sírásukat vagy nyöszörgésüket hallani is lehetett.

Megismerkedett az osztályos orvosnővel, de utána nem emlékezett rá. Csak a gyereket látta, illetve inkább az inkubátort, melyben a gyerek feküdt.

Az ő gyereke?

Legalábbis azt mondták, hogy az övé. Hihetetlenül kicsi volt, picike. Az oldalán feküdt, csak egy pelenka volt rajta, a szeme behunyva, ökölbe szorított kezecskéje az orra mellett.

Az orvosnő továbbment, és a háttérben egy nővérrel suttogott, aki egy másik bébit tett tisztába. Dr. Anders odament az inkubátorhoz, és a két végén benyúlva megvizsgálta a gyereket. Amikor felállt, bólintott. Láthatólag elégedett volt az állapotával.

Johannes Vonhoff hallgatott.

– Jól halad – mondta az orvos, amikor melléje lépett. – Hogy fogják hívni a kisfiút?

– Nem tudom – válaszolta Vonhoff szinte gyámoltalanul. Úgy nézett ki, mintha még mindig nem lenne egészen jelen, kábultnak hatott. Az arca megint kipirult és a homloka gyöngyözött. De tényleg nagyon meleg volt a helyiségben.

– Menjünk – javasolta dr. Anders.

Johannes Vonhoff látható örömmel tett eleget a felszólításnak. Még csak nem is vetett utolsó pillantást a csecsemőre. Csak az ajtóban habozott egy percre, és meg is fordult. Egy hangot hallott meg, mely az inkubátorból jött, és amely az ő fiától származott.

A kisbaba sírása távoli, halk és reménytelen zokogásként hatott.

Dr. Anders kitolta az ajtón az apát.

– Mi baja van? – kérdezte Vonhoff homlokráncolva.

Igen, mi bajuk volt ezeknek a kicsiknek, akik még nem tudták magukat szóval megértetni? Talán anyjuk testének védettsége után sírnak, talán azért sírnak, mert sejtik, mi minden vár rájuk ebben a világban?

– Nagyon jól bánnak vele itt, ne aggódjon – mondta dr. Anders. Az órájára nézett. A vizit ideje az osztályon, és azután a rendelőbe is vissza kell mennie.

– Meddig fog tartani? – törölgette homlokát Vonhoff.

Nehéz megmondani, még akkor is, ha nem történik semmi előre láthatatlan. – A legjobb, ha elmegy egy kicsit sétálni.

– Egy hotelszobát szeretnék keresni, és tusolni, talán egy csésze kávé is inni.

Nyilván nem reggelizett még, hanem úgy, ahogy volt, kiugrott az ágyból és idehajtott.

– Helyes. Az Arany Mórban jó helye lesz. Mondja meg Schneider barátomnak, hogy én küldtem. Akkor ott bármikor el is érhetjük.

Elérhetik, ha a legrosszabb bekövetkezne?

Vonhoff bólintott, és gyorsan elment.

*

Kintről jöve a nagy lámpa alatti asztalt szigetnek látta. A gép okozta zajoktól

és a műszerek halk összekoccanásától eltekintve teljes volt a csend.

Dr. Anders a steril ruházatban szinte felismerhetetlenül, óvatosan közeledett, hogy ne zavarjon. A sebész mégis fölemelte kicsit a fejét. A szemüveglenccsék mögül jelentőségteljesen nézett a nőgyógyászra.

Gondolhattam volna, sugallta a professzor pillantása.

Dr. Anders a vártnál hamarabb elkészült, és feltétlenül még egy pillantást akart vetni betegére. Nemcsak a kényes, súlyos operáció érdekelte, valamiképpen felelősnek is érezte magát Gabriele Vonhoffért.

A sebész hosszú metszést tett a mell közepén lévő bőrben, átfűrészelte a szegycsontot, asszisztensei széthúzták a bordákat. Amikor Thorsten professzor megnyitotta a szívburkot, a szív egy körülhatárolt kékes zónát kivéve egészen normálisan nézett ki.

– Kezdhetjük – mondta a professzor.

A szívet elektrosokkal megállították, miután a szív-tüdőgép átvette a szív és a tüdő funkcióit.

Pillantás a vitálpaméterekre.

Dr. Anders, aki önkéntelenül is követte ezt a pillantást, felsóhajtott. Nem jobb és nem rosszabb, mint azelőtt. A páciens még élt.

Thorsten professzor bemetszett az aortába. Amikor az ér belső falát vizsgálta, meghökkent. Aztán felemelte a fejét, és ránézett dr. Andersre.

A bal koronária nyílása elzáródott, a

jobbé beszűkült, de még nyitott volt és működött.

A sebész gyorsan és ügyesen meghosszabbította a metszést a bal koszorúérnyílás várható helyéig. Amint elérte a nyílást, megindult a keringés.

A professzor felegyenesedett. Gyorsabban lélegzett.

– Így is fog menni, transzplantáció nélkül – mondta megkönnyebbülten.

Dr. Uhlmann Anders doktorhoz fordult. Megfigyelte az operálóasztal feletti pillantásváltást, és a szeme elsötétült. Remélhetőleg nem lesz még rám is féltékeny, amiért a professzor nem hozzá fordult először – gondolta dr. Anders.

Közben a sebész azonosította a bal artériát. Alaposan megtisztította a területet, aztán tűt és fonalat kért. Finom selyemmel hozzávarrta a bal koszorúér artériafala belső rétegét az aortához.

A hatás azonnal felismerhető volt. A beavatkozás előtt az érintett hely egészen féltelenül kékes színű és az izomösszehúzódás csak csekély volt, most a beteges kinézet egészséges piros színnek adott helyet, és gyors izomösszehúzódás kezdődött. A szív ismét átvehette funkcióját, szemmel láthatóan visszanyerte feszségét és tömörségét. A mellkast ismét összezárhatták.

A professzor dr. Andersra kacsintott, miközben elhagyta a helyét, és megállt dr. Uhlmann mellett, aki levette a maszkját.

– Elégedett, kolléga úr?

– Nagyon jó teljesítmény – vála-

szolta dr. Uhlmann. Habozva beszélt, mintha fenntartásai lennének.

– Azonban? – kérdezte teljes nyugalommal a professzor.

– Nem hittem, hogy elég lesz az érintett terület megtisztítása. És a régi professzorom, akivel szintén beszéltem már az esetről, ugyanezen a véleményen volt.

– Nem oszthatom ezt a nézetet, és mivel nyitott szívem dolgoztam, azt hiszem, igazam van. A műtét örvendetesen gyorsan ment, nem kellett túl sokáig igénybe venni a beteg szervezetét.

Dr. Uhlmann bólintott és kiment.

A professzor gyors pillantást váltott dr. Andersszel. – Nem könnyíti meg az életet magának és másoknak, igaz?

– Talán ezért részesített előnyben vele szemben Vonhoffné egy egészen más típust, egy extrovertált, egyszerű embert.

– Szerelmi história? Mindjárt annak tűnt. Valósággal őrzi a nőt, kedves kolléga. Jaj lett volna nekem, ha valami hibát követtem volna el. A saját szikémmel támadt volna rám. Egyébként szerencsés volt az asszonyka választása?

A választ már nem tudta megvárnai a professzor, mert telefonhoz hívták.

Dr. Anders elhagyta a klinikát. Házi látogatásainak első helyén álló pácienséhez autózva még visszagondolt a kérdésre: Szerencsés? Nem, Gabriele Vonhoff választása nem volt szerencsés semmiképp sem.

*

Olyan hangosan kopogtak a külső ajtón, hogy Johannes Vonhoff a tus

hangos zubogása ellenére is meghallotta. Elzárta a vízcsapokat, fürdőköpenyt dobott a vállára, és befutott a szobába, mindenütt vizes lábnyomokat hagyva.

– Történt valami, a fe... – kezdte, de aztán hirtelen elhallgatott. – Te vagy az? – kérdezte meglepve.

A barátnője állt előtte, magasan, karcsún, elegánsan, mint mindig, rózsaszínű selyemruhában, nyaka körül hosszú gyöngysorral. – Az ajtó előtt akarsz elintézni?

A férfi szótlánul visszalépve a szobába utat engedett neki.

– Mit képzeltél tulajdonképpen? – kérdezte dühösen Rosie. – Egyszerűen ott hagysz a kastélyszállóban, és eltűnsz. Egyetlen szó, egyetlen sor nélkül. Még a számlát sem fizetted ki.

Vonhoff megköszörülte a torkát. Rekedt volt, és a forró tusolás ellenére még mindig kábultnak érezte magát. Reggel nem is tudott gondolkozni, mikor a telefonhívás jött. Kiugrott az ágyból, felkapta a ruháját, beszállt a kocsiba, és Bergesfeldenbe száguldott.

– A melletted lévő szobában voltam, hiszen külön szobában kellett aludjunk, hogy megőrizzük a jó híredet, ugye? Túl messze volt neked az a két lépés távolság? – Sápadt volt a dühtől és felháborodástól. – Ezt nem felejttem el neked egyhamar!

– Te jó isten, Rosie, jött a gyerek.

– Na és? – húzta a szót gúnyosan. – Talán ez valami újdonság? Valamikor meg kellett születnie. Úgy viselkedsz,

mint az összes többi hülye, mikor apa lesz. Nem azt mondtad, hogy egyáltalán nem fontos neked?

A férfi az ajkába harapott. – Ő... nagyon rosszul van. Most operálják.

A következő pillanatban megfordult, és a telefonhoz futott. Olyan erővel kapta fel a kagylót, hogy a készülék majdnem leesett a földre.

– Ez meg most mire jó?

Nem kellene megérdeklődnie, hogy mi van a feleségével?

Rosie lenyomta a telefon villáját. – Inkább törülközz meg és öltözz fel.

Megdörgölte a fejét, de engedelmesen bement a fürdőszobába, és kis idő múlva ingben és nadrágban jött vissza. Az inge gyűrött volt, az ujjaival fésülködött. Semmit sem hozott magával, még egy zsebészűt sem. Zavaros szemekkel nézett a barátnőjére.

– Elhoztam a bőröndödet – mondta a nő. – Most szedd össze magadat. – Egy tálcát vett észre az asztalon. A teáskannát és a tojást melegítővel fedték le. – Azt hiszem, nem is reggeliztél még.

Elkínzottan legyintett. – Nem bírok enni, rosszul vagyok. Csak a fejfájásom elmúlna már. Nem is vagyok egészen itt.

– Nem csoda, ahogy te viselkedtél. Mint egy örült száguldozol. Mi ez itt, megsebesültél?

Hajszálon múlt, hogy elkerülte az összeütközést egy másik kocsival. Kezével az elhegesedett sebhez nyúlt. A másik sofőr, aki lélekjelenlétével megakadályozta a nagyobb bajt, azt kérdezte: – Ember, alszik még?

Bizonytalanul nézett Rosie-ra. – Nagyon sokat ittam tegnap este?

– Bizony, utána meg úgy aludtál, mint akit agyonverték.

Legtöbbször jól aludt, de utána frissen ébredt, még hosszú átmulatott éjszakák után is. Ha Rosie társaságában ivott, különben is mindig fékezte magát. A végén még kávé is adott neki, amely olyan keserű volt, hogy cukrot tett bele, ami különben nem volt szokása.

– Altatót adtál nekem?

Rosie felsóhajtott. – Olyan ideges voltál. Egészen könnyű nyugtató volt, ne aggódj.

– Ezt nem kellett volna megtenned, nem is értem, hogy miért csináltad. Mindig jól alszom. Nem voltam ideges.

– Az utóbbi időben sokszor voltál ideges és ingerlékeny.

– Honnan tudtad egyáltalán, hogy hol vagyok?

Levette a kávéskanna melegítőjét, és töltött egy csészébe.

– Érdeklődtem utánad, elképzelheted.

Fogta a csészét, és gyorsan felhőrpintette a kávé.

Rosie szorosan eléje állt. A hangja lágyan és behízelve csengett. Fejével a mellére simult. – Annyira magamon kívül voltam, úgy aggódtam érted – mondta halkan. – Mikor fogod fel végre, hogy szeretlek, és hogy nem viselem el, ha elfelejtesz?

– Hiszen nem felejtelek el. – Gépiesen megsimogatta a vállát, a hátát. Beszívta az illatát. Anélkül, hogy tudta

volna, egyre szorosabban vonta magához.

De aztán ismét a telefonra esett a pillantása. Nem bírta tovább. Túl nagy volt a bizonytalanság.

– Kérlek, most telefonálnom kell.

– Egy percig sem tudsz elfeledkezni róla?

Te jó isten, hát nem fogta fel, miről van szó? Gabriele halálos beteg – a gyerek miatt. Az ő gyereke miatt.

– Amit te nem akartál, ugye?

Nem, természetesen nem, akarta mondani, de akkor hirtelen ismét látta maga előtt, parányian, gyámoltalanul, ismeretlen hatalmaknak kiszolgáltatva, szinte elveszve az inkubátorban. Halkan sírt, panaszosan, vigasztalanul.

– De most megvan, és talán az anyja életébe került, Rosie.

– Ez az ő rizikója volt.

– És ha meghal?

Visszahajtotta fejét, de nem engedte el a férfit. Tágra nyílt szemekkel nézett fel rá. Az zavarba jött ettől a nézéstől, félre akart lépni, de a nő fejét rázta.

– Nézz rám! – mondta hevesen. – Csak nem azt akarod mondani, hogy rájöttél, hogy szereted a feleséged.

– Sajnálom őt, mégiscsak a feleségem.

Rosie keserűen felnevetett. – Nem kell emlékeztess a szerepemre, nagyon is jól ismerem, különösen az utóbbi időben. Pedig egyszer azt mondtad nekem, hogy én vagyok életedben az első nagy szerelem, és hogy nem tudnál nélkülem élni, kedves Jo.

– Ez így is van, ebben semmi sem változott.

– Akkor ne viselkedj ilyen hisztérikusán. Reggelizzél végre. Aztán majd telefonálsz. – Gúnyosan mosolygott. – Nyilván meg kell tenned. Mit mondanának különben az emberek.

A férfi értetlenül nézett rá. Vajon hallotta egyáltalán? Mintha hallgatózott volna.

Rosie összeharapta a fogát. Még egyszer teletöltötte a csészét, tejszínt öntött hozzá, és egy zsemlét megkent vajjal.

– Egyél!

Megpróbálta. Legyűrte a tojást és egy fél zsemlét, aztán a telefonhoz ment, és kérte a klinikát.

Sokáig, végtelenül sokáig tartott, mire jelentkezett valaki.

– Vonhoff úr? Itt az osztályos nővér beszél. Az operáció rendben lefolyt, a felesége a körülményeknek megfelelően jól van. Később meglátogathatja.

Letette a kagylót, és letörölte homlokáról az izzadságot. Még mielőtt Rosie kérdést tehetett volna föl, azt mondta: – Megoperálták, jól van. – Aztán leült, mintha már nem bírnák a lábai.

Rosie dühvel és megvetéssel keveredett pillantást vetett rá, de hallgatott.

Csak cigarettára gyújtott, odament az ablakhoz, és lenézett a napsütötte piactérre, melyen nagy volt a forgalom.

★

Az volt az érzése, hogy messziről, nagyon messziről jön. Nem tudta, hol van, csak érezte, hogy csupa fájdalom,

rossz érzések és félelem világába hatol egyre mélyebben.

Mindene fáj, a feje, a végtagjai, de a legrosszabb a mellére nehezéző nyomás volt. Azon ült valami. Miért nem vették le? Fel akarta emelni a kezét, hogy félretolja az akadályt, de nem volt képes megmozdítani. Érezte, hogy az egyiket visszatartja valami, és a másikban pedig nincs elég erő. És még az orrában is van valami. Nagyon zavarta, kellemetlen volt, fájdalmas.

Megpróbált segítségért kiáltani, de csak halk nyögés jött az ajkáról. Valaki mégis meghallotta. Rögtön ott termett mellette, és kérdezte: – Gaby?

A hang nehezen érthető és távoli volt, mint minden, de megértette a nevét. Hunyorgott. Először, amikor visszatért abból a távoli békés világból, ahol nem voltak fájdalmak és félelem, azt hitte, éjszaka van és sötét. De nappal volt. Jobbról világosság jött.

– Gaby, hallasz?

Most felismerte, hogy Horst az. A kedves, jó Horst, mindig ott van, amikor szüksége van rá. Fájdalmat okozott neki, tudta ezt. Most rögtön meg kell mondani neki, hogy mennyire sajnálja ezt. Megérdemli.

Ismét hunyorgott.

Fölötte egy elmosódott arc látszott. Közeledett hozzá, míg nem látta Horst Uhlmann t maga előtt.

Meg akarta kérdezni, hogy mi van vele, de a hangja elcsuklott. Csak ne lenne ez az utálatos cső! Nem veszi észre Horst, hogy mennyire zavarja?

– Gaby kedves, minden rendben lesz, hidd el nekem!

Vajon hol van, mit csináltak vele, miért beszélt vele Horst ilyen ünnepélyes hangon? Ennyire beteg lenne? Furcsa módon úgy képzelte, ismét szabadabban lélegzik, bár a mellére nehezéző nyomás megmaradt.

Meg akarta kérdezni, mi történt. Erőlködött, de nem jött hang a torkából. A hangja egyszerűen nem engedelmeskedett. Csak rekedt, idegen hang hallatszott.

– Ne beszélj, meg vannak erőltetve a hangszálad, ez hamarosan rendbe jön. Megoperáltak, érted? Minden jól sikerült. Nemsokára túl leszel rajta.

Még azt is látta, hogy régi barátja rámosolyog. De a lencsék mögött a szeme nem mosolygott. Szomorúan nézett. Miért szomorú, ha tényleg annyival jobban van?

Megsimogatta a kezét. – A baba egészséges, kisfiú. – Gyorsan beszélt, feltételezte, hogy az asszony ezt akarta tudni, amikor a homlokát ráncolta, mintha gond gyötörné. – Hamarosan megnézheted.

A kisbaba – gondolta. Különös, hogy nem rá gondolt először. Miért nem? Ah, olyan fáradt, olyan rettenetesen fáradt.

Behunyta a szemét, és visszasüppedt a jóleső sötétségbe, amely meleg karokkal fogta át.

Egy fehér ruhás alak jött oda az ágyához, kikerülte a készülékeket, és a páciens fölé hajolt. Egy fiatal orvos

a pupilláit vizsgálta. Ránézett a nővére, aki a lefolyócső edénye mellett ült.

A nővér a fejét fel sem emelve számolta tovább a még mindig kilépő vércsöppeket.

– Ötven – mondta kérdezetlenül.

A fiatal orvos egy pillanatra dr. Uhlmannra nézett, mielőtt elhagyta az osztályt. Dr. Uhlmann követte őt Thorsten professzorig, aki az orvosok belépésekor feszült figyelemmel tekintett föl egy röntgenképről. Szó nélkül várt.

– Nem marad abba, professzor úr – mondta a fiatal orvos.

– Mi lehet ennek az oka? – kérdezte dr. Uhlmann kétségbeesetten. Az operáció óta figyelte, hogyan csöpög tovább az elgyengült testből a vér.

– Feltehetőleg általános szivárgásról van szó, ami a vér lecsökkent alvadékonyságán alapul.

– El fog vérezni.

– Eddig ezt a vért transfúziókkal pótolni tudtuk. Elég friss vér van még a hűtőszekrényben?

– Igen, professzor úr.

– És a gyógyszerek nem hatnak?

– Alig.

Az orvosok hallgattak, elgondolkoztak. Ilyen dolgok előfordulnak. A vérzések egy bizonyos idő múlva maguktól abbamaradnak, de ha ez így megy tovább...

Horst Uhlmann behunyta a szemét. Ha ez így megy tovább, akkor Gabrielét nem lehet megmenteni. Hacsak nem operálják meg még egyszer.

Nem – gondolta elborzadva.

De éppen ezt mondta ki most Thorsten professzor. – Csak egy hatékony eszköz van, azt mindketten tudjuk.

– Ha feltételezi, hogy szivárgó vézéről van szó, akkor aligha van rá kilátás, hogy rögtön megtalálja a vérző eret – mondta izgatottan dr. Uhlmann.

– Ez legtöbbször nem is szükséges. Ha nem is találjuk meg a vérzés tulajdonképpeni forrását, segít, ha egy kis erecskét leégetünk vagy elkötünk, akkor az egész rendszer reagál, bármily különösnek tűnjék is ez a laikusnak.

Ha elképzelte, hogy az összes varratokat ismét felnyitnák, rosszul lett.

– Azt hiszi, én nem borzadok tőle? – kérdezte fáradtan a professzor.

– És hozzá még az a veszély, hogy megáll a szívervés, igaz? – kérdezte keserűen dr. Uhlmann.

Csengett a telefon. A professzor jelentkezett. – Anders úr, hát sajnos nincs semmi változás. Éppen egy második operációról beszélünk. Sajnos tényleg nincs ennél jobb ötletem, kolléga úr. Továbbra is vért adunk neki, de hát egyszer azt is csak be kell fejezni, nem igaz? Szerencsére a máj és a vese rendben van, különben rögtön feladhatnánk az egészséget.

A professzor letette a kagylót. – Hát igen, most nehéz jó tanácsot adni. Mindjárt összejövünk, és megkonzultáljuk az esetet. Anders úr is itt lesz. Reméljük, hogy addig változik valami.

De semmi sem változott. A seb tovább vérzett.

Dr. Uhlmann épp csak egy csésze kávéit ivott, amikor a beteghez hívták.

– A páciens kezd nyugtalankodni – mondta a nővér.

Otthagya a kávéját és a szendvicset, és visszaszaladt. Egy másik pácienssel látogatója suttogott. Az íróasztalnál a nővér a táblázatait egészítette ki. Egy frissen operált félálmában nyögött, egy orvos injekciót adott neki.

Gabriele ágya mellett még mindig ott ült stopperórával a nővér, hogy a vér-csőpeket számolja. Vagy talán ez már egy másik volt? Dr. Uhlmann nem tudta. Alig figyelt a környezetére, csak Gabrielét látta.

Lélegzett, de még mindig az oxigén-csővön keresztül. A szív működés kielégítő volt, csak – meddig még?

Amikor föléje hajolt, megrebbent a szempillája. Úgy nézett vissza Uhlmannra, mintha nem ismerné meg. Elfordította a tekintetét, keresve nézett körbe a helyiségen.

De amit keresett, nem találta meg. Fájdalmasan elmosolyodott.

– Minden hiába volt. – Halkan beszélt, alig érthetően, rekedt, érdes hangon.

– Az isten szerelmére, nem – mondta Uhlmann könyörögve. – Az operáció jól sikerült, meggyógyulsz, teljesen meggyógyulsz, Gaby. Hallod?

Nem mutatta, hogy megértette volna.

– Azt gondoltam, hogy a kisbaba... hozzám köti majd. Hiszen mindenki azt mondja, hogy a gyerekek gyakran összetartják a házasságot.

Úgy beszélt, mintha a férfi ott sem lenne, mintegy önmagához. Mindig

újából szünetet kellett tartson. A beszéd nagyon megerőltette. Kérni akarta, hogy hallgasson, de akkor azt mondta: – Johannes nem akarta ezt a gyereket, sohasem fogja szeretni. Egy nem szeretett asszony gyerekét, ahogy az a nő mondta.

Dr. Uhlmann mélyebben föléje hajolt. – Mit mondtál, Gaby? – kérdezte megdöbbenet.

– Minden hiába volt – suttogta. – Tudom. Ő maga mondta nekem.

– Ki mondott neked, micsodát? – kérdezte olyan hevesen, hogy az ágy mellett ülő nővér összerezsent, és szemrehányóan nézett rá. Uhlmann érezte, hogy a homlokát elönti a víz. – Gaby, mi történt?

– A telefonhívás – suttogta Gaby.

Sejtelve sem volt, hogy az asszony miről beszél.

– Felhívott engem, és mindent elmondott nekem. Johannesről és a... a barátnőjéről. Sajnál engem, azt mondta. Minden hiába volt.

Dr. Uhlmann érezte, hogy elvörösödik. Megdöbben volt, annyira elszörnyedt, hogy felállt és elfordult. Csak akkor vette észre, hogy nincs egyedül. A háta mögött még egy orvos állt – dr. Anders.

– Jöjjön! – mondta dr. Anders, aki figyelte a pácienszt. Az ismét behunyta a szemét, és kimerülten elaludt.

– Istenem! – suttogta kint dr. Uhlmann. Megtörölte nedves arcát. – Istenem!

– Csak most értem – mondta dr. Anders. – Minduntalan valami telefon-

ról beszélt, amikor bejött. Magánkívül volt.

Dr. Uhlmann maga elé meredt. Tehát valaki felhívta Gabrielét, és megmondta neki az igazságot a férjéről. Feltehetőleg egy úgynevezett jó barát-nő. Mit szenvedhetett! Ahogy őt ismer-te, odáig teljesen gyanútlan volt. És akkor telefonált az a nő, és közölte vele, hogy a gyerekekkel való fáradságot meg-takaríthatta volna, hiszen semmit sem nyert vele.

– Szörnyű sok lehetett neki – mondta halkán dr. Uhlmann. – Ő olyan becsületes, olyan őszinte és gya-nútlan. Mindig minden rosszat távol tartottak tőle. Egyáltalán nem tudja, hogy milyen a világ valóságban.

Igen, ez egy sok volt, csóválta a fejét dr. Anders. Idáig azt hitte, hogy Gabriele Vonhoff a gyerekért magáért akarja. Pedig a házasságát akarta meg-menteni, amelyet minden gyanútlan-sága ellenére veszélyeztetve érzett.

– Megölhették volna ezzel – foly-tatta dr. Uhlmann. – Majdnem sikerült is. – Felemelte a fejét, és ránézett a szülészre. Nem mondta ki, hogy mire gondol, de dr. Anders kitalálhatta.

Talán éppen ez volt a cél.

– És most hol van a férje? – kérdezte dr. Uhlmann dühösen. – Még csak nem is mutatkozik. Pedig a felesége kereste. Majd én megtanítom rá, hogy mi a kötelessége.

Ebben a pillanatban Johannes Vonhoff jött felfelé a lépcsőn.

Amikor a két orvost meglátta, lelas-

sította lépteit. – Hogy van a feleségem? – kérdezte halkán.

– Menjen csak be, és nézze meg, hová jutott Gabriele – válaszolta dr. Uhlmann élesen és hidegen. – Mindjárt sikerül, csak egy kis türelmet még. Vagy lassanként elvérzik, vagy a máso-dik operációt nem fogja túlélni.

– Kérem, Uhlmann úr! – mondta dr. Anders.

Egypár látogató már feléjük fordult. Egy beteg, akit tolószékben szállítottak, ijedten fordult vissza.

– Nem... nem értem – dadogta Vonhoff. Közelebb jött. – Anders dok-tor úr, mit jelentsen ez?

Dr. Anders röviden elmagyarázta, hogy mi a helyzet.

– Hiszen ez szörnyű! – mondta Vonhoff rekedten.

– Szörnyű? – ismételte dr. Uhlmann gúnyosan.

A fiatalabb férfi arcából kifutott a vér. – Nincs más... nincs más lehető-ség?

– Ha a gyógyszerek mégis segítené-nek, akkor nem... – válaszolta dr. Anders félhangosan. – Jöjjön!

Amikor Vonhoff, aki néhány lépést vele tartott, megtorpant, dr. Uhlmann megvetően kérdezte: – Fél?

Vonhoff hallgatva továbbment, hagyta, hogy a nővér steril köpenyt adjon rá, és aztán dr. Anders mögött belépett az intenzív osztályra. Riadtan nézett jobbra-balra. Még mindig nagyon sápadt volt. Láthatólag meg-próbált felkészülni arra, ami várja, de

amikor meglátta a feleségét, mégis úgy rándult össze, mint akit megütöttek.

Ő maga mindig erős volt és egészséges, ritkán kellett orvoshoz mennie.

A csendes, sápadt teremtés látványa, akit sok-sok cső és drót kötött össze a készülékekkel, meg kellett hogy ijesztesse. Gabriele úgy nézett ki, mintha már csak ezek a műszerek tartanák mestersegesen életben. Idegennek, távolinak és élettelennek hatott.

De még volt benne élet, mert az ajka hirtelen megmozdult. Gabriele mondott valamit.

– Igen? – kérdezte önkéntelenül Vonhoff.

– Horst – suttogta Gabriele, anélkül, hogy szemét kinyitotta volna.

Dr. Uhlmann rögtön ott állt mellette, megfogta a kezét, föléje hajolt. – Igen, kedves, mi van? Itt vagyok, ne félj.

Felsőhajtott, mintha ez a hang megnyugtatóna. Mondott még valamit, nagyon halkán, de Vonhoff már nem értette. Elfordult, és lassú, bizonytalan léptekkel a kijáráshoz ment. Kint továbbment a legközelebbi ablakig, kinyitotta, és kihajolt rajta.

– Igen, a benti atmoszféra, a szagok megártanak az embernek – mondta mögötte dr. Anders.

Vonhoff fejét rázta. Megindultsággal küzdött. – Szörnyű! – suttogta végül. – Ha az ember ilyen tehetetlen!

Dr. Uhlmann kijött. Megállt Vonhoff mögött.

– Ez gyilkossági kísérlet volt, érti? –

Lehalkította a hangját. – Ez merénylet volt a felesége élete ellen.

Vonhoff elborzadva fordult hátra. – Megbolondult? – Az arcába visszatért a vér. – Hallja, mit beszél itt? – Dr. Andersra nézett. – Mit jelentsen ez?

Egy ápolónő futott feléjük a folyosón. – Anders doktor úr, telefonhoz hívják!

– Kérem, uraim, ne veszekedjenek itt – mondta nyugodtan dr. Anders. – Ezzel nem segítünk a betegen.

Amikor arrébb ment, Vonhoff utánafutott. – Kérem, tudni szeretném, mire célzott Uhlmann az előbb!

Dr. Anders bement az orvosi szobába, hogy felvegye a telefont.

– Halló Ulla, igen?

Egy páciensénél elkezdődtek a fájások. Úton volt a klinikára.

– Pontosan tizennégy nappal hamarabb, mint kellett volna, remélhetőleg nem vaklárma, mint a múltkor Eggert-nénál, akinek megint haza kellett mennie. Az első gyereknél gyakran megbolondulnak, de Reineckenné azt állítja, hogy ő tényleg már ott tart.

– Itt vagyok a klinikán, remélhetőleg van egy ágyunk. Itt várok rá. Amint tudok valami újabbat, jelentkezem. Van még valami?

– Két sürgős házi beteglátogatás. Megadhatom most a címeiket?

Nem, mert be fog ugrani az otthoni rendelőbe.

– És hogy van Vonhoffné?

Sajnos egyáltalán nem jól, ez volt az, ami annyira nyomasztotta. Még min-

dig felelősnek érezte magát Gabriele Vonhoffért. Elsősorban az ő páciense. Bárcsak segíteni tudna rajta! Emlékezett hasonló esetekre. Orvosgyakornokként tanúja volt, amikor egy sebész másodszor is megnyitotta a sebet, az ilyen munkát minden orvos gyűlölte. A páciens nem is élte túl a beavatkozást.

Megfordult.

Még mindig ott állt mögötte a boldogtalan férj, és az igazságot akarta tőle hallani. Hát ő maga nem ismerte?

– Az egyik páciensem most szállítják be, most nincs időm az ön számára, Vonhoff úr. – Felvette a kagylót, és hívta a nőgyógyászati osztályt. – Sabine nővér, van a számomra egy szabad ágya? Tudtommal ma reggel hazamehet egy kismama.

– Igen, az az ágy még szabad.

Dr. Anders megnevezte betegét, aztán a szülőszobát hívta fel. Amikor megint letette a kagylót, Vonhoff még mindig ott volt.

Dr. Anders felsóhajtott. – Jöjjön! – A szülőszobáig vezető úton elmondta neki azt a keveset, amit tudott. Amikor az ajtóban megállva elbúcsúzott kíséretétől, Vonhoff hallgatva visszamaradt.

Most hozták az állapotos nőt. Hordágyon nyögött. Amikor az ajtó kitarult, dr. Anders látta, hogy Vonhoff még mindig ott áll, ahol elvált tőle.

Ez nagyon megdöbbenetete, gondolta dr. Anders. Fogadnék, hogy semmiről sem tudott. Aztán a fiatalasszonyra kellett fordítania figyelmét, aki verítékben fürödve feküdt ott, és

nagy, félelemmel teli szemekkel, könnyörögve nézett rá.

– Segítsen nekem, segítsen nekem, doktor úr!

*

Rosemarie Helm – ezen a néven jelentkezett be a szállodában – kávé ivott az étteremben. Vagyis a kávé érintetlenül állt előtte, és lassan kihűlt. Idegesen gyújtott egyik cigaretta után a másikra, és két-három percenként az ajtó felé nézett. Ha a hall felől kinyílt az ajtó, vagy ha távolról telefoncsengés hallatszott, mindig újból felegyenesedett, abban a hitben, hogy őt hívják. De senki sem jött hozzá, senki sem hívta őt. Mindig csalódottan ült vissza a székre.

Vendégek jöttek és mentek, sokan nézegették kíváncsian a gyönyörű, elegáns fiatal nőt, de ő senkire sem nézett vissza, még a szálloda tulajdonosának köszöntését sem vette észre.

– Úgy látszik, gondjai vannak – mondta egy férfi vendég a recepciónál Jörg Schneidernek. – Kár! – Mivel Rosie egyedül volt, az egyedül utazó úr nyilván feltételezte, hogy este szórakozópartnert talál. – Hová lehet itt elmenni különben?

Magas, széles vállú férfi jött be a szállodába, odament a pulthoz, és a kulcsát kérte.

– Helm asszony az étteremben ül – mondta Jörg Schneider kérdezetlenül. Johannes Vonhoff ránézett, aztán fogta a kulcsát, és átment az étterembe.

– Ah, szóval a hölgy férjnél van – mondta csalódottan a szórakozni vágyó, egyedül utazó úr. Jörg Schneider ezt a kérdést nyitva hagyta. Nem ismerte a hölgy családi viszonyait, csak annyit tudott biztosan, hogy nem Vonhoff a férje, az ő felesége az Erdei Klinikán fekszik. Vonhoff arckifejezéséből ítélve elég rossz lehet az állapota.

– Végre! – mondta Rosie, amikor meglátta Vonhoffot. – Az ég szerelmére, mit csináltál ott ilyen sokáig? – Figyelmesebben megnézte. Rémesen nézett ki!

Gyorsabban dobogott a szíve. Lehet, hogy már befejeződött? Nem mert kérdezősködni.

– Menjünk föl! – javasolta.

De a férfi nem akart a szállodában maradni. – Gyere! – előrement. Elhagyták az Arany Mórt, átkeltek a piactéren, és elmerültek az óvárosi utcák forgatagában.

Rosie, akinek lába a magas sarkú szandálban csakhamar fájni kezdett a középkori macskaköveken, hiába tiltakozott: – Nem tudok tovább menni.

Nyilvánvalóan nem is figyelt rá, nem is várta meg, amikor a nő megállt.

Nem maradt más hátra, mint hogy utánabicegjen. Végre utolérte, és belekapaszkodott a karjába. – Az ég áldjon meg, mi ütött beléd? – kérdezte lihegve. – Mondd meg végre, hogy áll a helyzet!

Ránézett. – Szörnyű volt – suttogetta.

– Hát bizony a vég senkinek sem könnyű – mondta könnyedén odavet-

ve. – De hát azt mondják, hogy maguk a betegek mindezt nem is érzik úgy, mint akik látják őket.

– Szörnyű! – ismételte Vonhoff. Nem is figyelt Rosie-ra. Még mindig Gabrielét látta az ágyában, gépekkel körülvéve, csövekre és drótokra kötve, fölötte egy palack vérrel, mellette egy nővérrel, aki azt figyelte, hogy csöpög el a vér, az a vér, amely az életét jelenti. Meddig fog tartani, míg nincs tovább?

– Olyan tehetetlen az ember – nyögte.

– Ilyen dolgok az orvosokra tartoznak. Biztosan mindent meg fognak tenni, ami lehetséges. Gyere, drágám, menjünk vissza. Enned kellene valamit. Hiszen egészen kikészültél.

Hogy tudna evésre gondolni, szeme előtt azzal a rettenetes képpel? Biztos volt benne, hogy soha életében nem tudja ezt elfelejteni. Hogy lehet élni egy ilyen emlékkal?

– Drágám! – figyelmeztette Rosie.

A férfi elfordult, és tovább akart menni, mintha menekülne. De most a barátnője nem engedte el, úgy belekapaszkodott.

– Nem, most már elég, ne viselkedj ilyen örülten! – Amikor szórakozott tekintete ráesett, Rosie kifakadt: – Rám is gondolnod kell!

– És ő?

– Johannes! – Megrázta a karját, mintha attól tartana, hogy a férfi nincs egészen jelen. – Térj már magadhoz! Mind meghalunk egyszer, ez ellen semmit sem tehetünk.

– Ő még olyan fiatal.

És olyan törékeny, gondolta Vonhoff, hiszen nem is élt még mostanáig.

– Hiszen én megértem, hogy sajnálok. Hallgass ide, Johannes, mi megvagyunk egymásnak, és ez a legfontosabb, nem igaz? Szeretsz engem, és én szeretlek téged. Ha egyszer szabad vagy...

– Rosemarie! – kiáltott fel elszörnyedve, mintha elég lenne a kívánság is, hogy elfújja a beteg életének alig pislákoló lángját. – Ne mondj ilyet!

Sóhajtva vette tudomásul, hogy most először Rosemarie-nak szólította. De ilyen pillanatban nem szabad komolyan venni. Nagy gyerek. Most, hogy a helyzet kiéleződik, az idegei felmondják a szolgálatot.

– Gyere! – szólt barátjához gyengéden. – Most szépen lefekszel, és kipiheged magad.

Végre engedte magát a szállodához visszavezetni. Fölmentek, és Rosie a most már akarattalan férfit a szobájába tuszkolta. Levette a zakóját, és sikerült rábeszélnie, hogy lefeküdjön a heverőre.

– Aludj egy kicsit, drágám. – Leült melléje, előrehajolt, és megcsókolta a homlokát, az arcát és végül a száját is. Az ajka puha és forró volt. Még mélyebbre hajolt, és átölelte a férfit.

– El fogod felejteni az egészet – suttogta. – Szeretjük egymást, másra nem szabad gondolnod.

De hiszen épp ez volt a rettenetes, hogy minduntalan Gabrielére kellett gondolnia, a klinikára, az intenzív osz-

tályra, az orvosokra, a nővérekre. Még a gépek kattogását és sípolását is hallani vélte.

Rosie melléfeküdt, hozzásimult, és az arcához szorította az arcát. Érezte meleg leheletét, a testét, az illatát.

– Mondd, hogy szeretsz, Jo!

Annyiszor mondta már ezt neki. Soha életében nem kívánt olyan szenvedélyesen egy nőt, mint ezt. Úgy érezte, nem tudna nélküle élni. Utolsó este, amikor Johannes el akart menni, Rosie tartotta vissza.

Már többször előfordult, hogy hamarabb ment haza, mint ahogy azt a lány szerette volna, de éppen ezen a sorsdöntő estén képtelen volt elválni tőle. Túl sokat is ivott, mert ő mindig újból teletöltötte a poharát. És ráadásul a nyugtatószer, ami annyira elkábította, hogy reggel nem bírt magához térni.

– Éppen tegnap hagytam magára – fakadt ki. – Éppen tegnap.

– Ki láthatta ezt előre? Tudod jól, hogy sokszor hagytalak elmenni az utóbbi időben. Megpróbáltalak megérteni, bár nehezemre esett. Esténként társaságot akartál neki szolgáltatni, jól van, reggelenként meg kellett látogatnod, az is jól van, de az évfordulónkon mégiscsak jogom volt hozzá, hogy nálam legyél.

Felült, és boldogtalanul nézett maga elé. – Legalább telefonálnom kellett volna.

– Változtatott volna az valamit?

Azt nem tudta. Mit tudott már egyáltalán?

– Uhlmann gyilkosnak nevez. Azt mondja, gyilkossági kísérlet volt. Érted? Azt mondja, hogy gyilkos vagyok.

– A feleséged akarta ezt a gyereket, ezt Uhlmann sem tagadhatja.

Vonhoff beletúrt sűrű hajába. – Állandóan egy telefonhívásról beszélnek, egy sokkról, amelyet Gaby elszenvetett. Nem tudom megérteni, egyáltalán mire gondolnak.

– Csak nem fogsz valamit is adni arra, hogy mit beszél ez az örült Uhlmann? – kérdezte élesen. – Féltékeny, mindig is tudtad, hogy irigyelte téled a házasságodat. Úristen, bárcsak elvette volna! Sohasem jutottál volna egy ilyen szituációba. Ne törődj vele.

Keserűen felnevetett.

– Jo, kérlek, szedd össze magad! – Átkarolta. – Nem bírom tovább nézni, hogy viselkedsz, mintha mindent elveszítenél. Hát én nem vagyok meg neked?

A férfi felemelte a fejét, és kivörösödött szemmel nézett rá.

Rosie mosolygott, de a pillantása hűvös és az arca feszült maradt. – Szeretjük egymást, érted? Minden más lényegtelen. – Előrehajolt, hogy megcsókolja.

Csengett a telefon.

– Ne most! – suttogta, amikor Johannes felriadt. Szenvedélyesen csókolni kezdte, de a várt hatás elmaradt. Amikor újból csengeni kezdett a telefon, a férfi hevesen félretolta, felugrott és a készülékhez futott.

– Igen? – jelentkezett elfúló hangon.

Feszülten figyelt, aztán bólintott és azt mondta: – Jól van, rögtön jövök.

Letette a kagylót. Lógó vállal állt meg, sápadtan, szótlanul.

A nő visszafojtott lélegzettel várt. Lázasan gondolta: Istenem, add, hogy vége legyen már. Kérlek, legyen már vége. Nem lehet ezt kibírni.

De nem volt vége. Amikor Johannes felvette a zakóját, megkérdezte, hogy mi a szándéka, és megtudta, hogy vissza kell menjen az Erdei Klinikára. Maga Thorsten professzor hívta fel az imént. Már az ajtónál is volt.

– Nem! – futott utána. – Hiszen ez egy végtelen gyötetés. Ki tudja, meddig tarthat ez még? Jo!

Egyszerűen félretolta.

– Minek kellesz te oda? Nézni akarod, míg befejezi?

– Még egyszer meg akarják operálni – nyögte ki nagy nehezen. Azt mondják – meg kell lennie.

– De hiszen ez örület! – kiáltott fel. – Van még egyáltalán valami remény?

Tompa hangon válaszolt: – Igen, a professzor azt mondja.

– Veled megyek – mondta elszántan.

– Nem, kérlek ne! – emelte fel ismét a fejét és nézett Rosie-ra. – Maradj itt. Jobb lett volna, ha egyáltalán nem jössz Bergesfeldenbe.

Rosie arca színt váltott. – És ezt nekem mondd . . . nekem, akiről mindig azt állítottad, hogy minden másnál fontosabb a számodra?

A férfi csak elfordult. Mit mondott volna neki. Nem lehet ezt megmagya-

rázni. Gabrieléhez kell mennie, végül is a felesége. A második operációhoz új beleegyezésre van szükség. Ha a megmentését remélik ettől, akkor alá fogja írni, ez magától értetődik.

Szótlanul futott kifelé.

A lány nagy nehezen fojtott el egy káromkodást. Reszkető kézzel gyújtott rá egy cigarettára, hogy két szippantás után már el is nyomja. Az ablakhoz ment. A piactéren minden ugyanolyan volt, mint máskor. Azt kívánta, bár soha életében nem látta volna ezt a várost.

Most meglátta a férfit, aki éppen keresztülfutott a piactéren. Kocsija távolabb parkolt, és annyira sietett, hogy majdnem felborított egy gyereket. De még volt annyi lélekjelenléte, hogy megforduljon, kezét a gyerek vállára tegeye, és mondjon neki valamit.

Csak nem bolondult bele újabban a gyerekekbe? Még meg is simogatta a kislány haját.

– Bolond! – mondta az ablakból figyelő nő. Aztán fogta a táskáját, és ugyancsak elhagyta a szállodát.

Kocsijával keresztülvágott a városon, és útközben felfedezett egy táblát, amely az Erdei Klinika felé mutatta az utat. Amikor elhaladt a régimódi orvosház mellett, első látogatására emlékezve felismerte, bár a kert most zöld volt, tele virággal. Két kutya tombolt a kertben, egy gömbölyded asszony felügyelt rájuk, aki hosszan nézett az elegáns Porsche után.

Kisvárosi idill, gondolta Rosie megvetően. De ez végre az utolsó itteni

látogatása lesz. Talán még ma este meglesz a döntés, legkésőbb az éjszaka. Utána Johannes végre szabad lesz, és nagyon gazdag, rettentő gazdag. Fellelegzett. Ki kell tartani.

★

A klinikán csend lett. Rég elmentek az utolsó látogatók is, az osztályokon átadták már a szolgálatot. Az éjszakás nővérek megkezdték munkájukat.

Csak a mütő körzetében dolgozott még a személyzet. Várakoztak. Az orvosi szobából hangok hallatszottak. Ott gyűltek össze az utolsó megbeszélésre.

Az éppen halkan belépő Anders doktor megállt az ajtóban. Pillantása a professzort kereste, aki az asszisztáló orvossal a legutóbbi laborleletek fölé hajolt. Körbe fölakasztva voltak a röntgenképek láthatók.

Johannes Vonhoff az ablaknál állt, kicsit külön a többiektől, mint aki nem tartozik hozzájuk. Hiszen nem szakember. De nagyon figyelt minden szóra, csak akkor ráncolta a homlokát, mikor nem értett egy kifejezést.

– A beavatkozás az én véleményem szerint az utolsó esély páciensünk számára – mondta a professzor nyugodtan. Hogy mit érzett közben, azt nem mondta ki, de gondolni lehetett.

Az utolsó esély Gabriele Vonhoff számára.

Dr. Anders a homlokát dörgölte. Visszatért a klinikára, mert az elmúlt órákban egyfolytában foglalkoztatta valami. Tényleg nem lenne más lehető-

ség, mint az operáció? Megpróbált hasonló esetekre emlékezni. Thorsten professzornak természetesen igaza van. Gyakran elég volt egy erecskét leégetni ahhoz, hogy egy szivárgó vérzést megállítsanak. Különös, de eredményes volt sokszor. Nem nagy beavatkozás, igazán nem.

Csak már jobban lenne a páciens...

Elsősorban hogy fog rá hatni a nar-kózis?

– Talán elég az is, ha itt megnyitjuk.

– A professzor felállt, hogy az egyik röntgenképhez lépjen. Észrevette Vonhoffot, aki egy percig sem engedte szem elől.

– Sajnálom, nagyon sajnálom – mondta a professzor, és percekig kimerültnek és hirtelen megöregedettnek hatott. – Isten tudja, mit meg nem adnék érte, hogy valamennyiünknek megspórolhattuk volna ezt. Nem tudjuk megakadályozni az ilyen dolgokat, érti? Amit lehetett, megtettük. Most reménykednünk kell, hogy végre sikerrel avatkozunk be. Nem áltatom, a helyzet nagyon komoly.

– Igen – Johannes Vonhoff csak ennyit mondott.

A hozzátartozóval való beszélgetések az orvos számára gyakran a legrosszabbak. Hogy magyarázza meg nekik, hogy az orvostudománynak is megvannak a határai? Száz sikeres műtétről senki nem szól egy szót se, de ha egyetlenegy nem sikerül, akkor az érintettek számára egy világ dől össze.

A professzor sóhajtva fordult el. – Van elég vérkonzervünk?

Vér, igen, ez az, vértranszfúzió.

Dr. Anders önkéntelenül előrelépett.

A sebész hozzáfordult, mintha érezné az izgalmat, ami kollégáját elfogta.

– Miért nem próbálkozik közvetlen vérátömlesztéssel? – kérdezte dr. Anders.

Mindenki, aki a szobában volt, ránézett. Senki sem szólt egy szót sem.

A professzor felhúzta a szemöldökét. – Igen, miért is nem jutott ez eddig még eszünkbe? – A hangja meglepetten csengett. – Már többször sikerült ezzel makacs vérzéseket megállítani. Igaza van, kolléga úr.

– Friss vért, vénából vénába? – kérdezte a belgyógyász. – Ezt a módszert már nem túl gyakran alkalmazzák.

– Hát nem is garantáltan biztos módszer – mondta dr. Anders. – De voltak pozitív eredmények.

– Megér egy kísérletet – mondta gyorsan dr. Uhlmann.

Minden jelenlévő arcáról leolvasható volt a megkönnyebbülés. Talán a kívánt eredménnyel jár ez, talán megkímélődnek mind a második operációtól.

De aztán dr. Uhlmann észbe kapott. Körülnézett. – Ki jön számításba donorként? Én szívesen rendelkezésre állnék, de sajnos nálam lehetetlen.

A professzor gyorsan visszalépett az asztalhoz, és egy pillantást vetett az első laborjelentésre.

– B vércsoport – mondta.

Johannes Vonhoff ellökte magát a faltól, melynek támaszkodott. – Én tudok vért adni, ugyanaz a vércsoportunk, B.

Mindenki feléje fordult, aztán a professzor megkönnyebbülten mosolygott.

– Nagyszerű. Ön minden tekintetben kiválóan alkalmas. Akkor menjünk is le rögtön.

Egy perc múlva üres volt a helyiség.

Vonhoff az elsők között ért le. Meghökkent, amikor felfedezte Rosie-t az előcsarnokban.

Rögtön odament hozzá. – No és? – kérdezte barátnője.

Csak várt és várt. Időnként kiment, mert úgy érezte, nem bírja tovább a kórházi levegőt, de kint sem bírta sokáig. Az orvosok elindulását jelzésnek tekintette. – Befelejött?

– Miért jöttél ide? – kérdezte rosszkedvűen. Körülnézett, észrevette dr. Anderst és dr. Uhlmannt, akik együtt jöttek lefelé a lépcsőn. Sietve félrehúzza a barátnőjét. – Kérlek, menj a szállodába!

Rosie nem figyelt rá. Észrevette, hogy az orvosok a műtő körzetében tűnnek el. – Csak nem adtad beleegyezésedet egy második operációhoz?

Fejét rázta. – Nem operálják meg másodszor. Mennem kell.

Elkapta a karját. – Hová, mit jelent ez? – Megint keresztülment valaki az idegenek számára lezárt folyosórészen.

– Vérátömlesztés. Engedj, be kell mennem.

– Neked? – kérdezte hitetlenül.

– Én vagyok a véradó.

Leért a lift. Nővérek léptek ki belőle. Egy hordágyat toltak keresztül a csarnokon.

Rosie csak rövid pillantást vetett rá, aztán sietve elfordult. – Nyilván megbolondultál – sziszegte. – Vért akarsz adni neki?! – Hát minden hiába lett volna, Jo?

– Mit értesz ezen – kérdezte, de mindjárt el is felejtette a megjegyzést. Pillantása az ágyat követte. A kijáratnál megjelent valaki, és a nevét mondta.

Rosie kezei átkulcsolták a karját. Érezte körmeit sötétkék blézerje anyagán keresztül. – Nem fogod megtenni – mondta magánkívül.

– Talán ez az utolsó esély számára.

– Hát komolyan azt akarod, hogy életben maradjon?

Hitetlenül meredt rá. – Rosemarie! – suttogta.

A lány zokogott. – Istenem, olyan megváltás lett volna nekünk, ha ő . . .

Nem beszélt tovább, a férfi kiszakította magát.

– Johannes! – Utánaszaladt az előcsarnokba. – Jo, kérlek, drágám, hallgass ide!

A férfi nem ügyelt rá. Kinyílt az ajtó. Rosie követni akarta, de hirtelen egy szigorúan néző nővér állt elé.

– Ide nem mehet be. Kérem, várjon kint – mondta röviden, és egyszerűen

visszatolta Rosie-t. Az ajtó automatikusan becsukódott.

Kizárták.

★

– Oda feküdjön le – mondta valaki. Azóta nem mozdult. Az ő helyéről nem láthatta Gabrielét, a közvetlen átömlesztés gépe állt közöttük. Egy nővér egy csomó különböző átmérőjű csövet hozott, hogy válasszanak közülük. Kévs vért vettek tőle, és elküldték a laborba. Egy orvos jött egy túvel Vonhoffhoz. Várt.

Valaki még mindig figyelte a vérzést.

Ötven, változatlanul, úgy, mint eddig. A páciens önállóan lélegzett egy csövön keresztül. Egy orvos segített neki azzal, hogy a légzés ritmusában nyomogatta az oxigéntömlőt. Amikor a Vonhoff mellett álló orvos megkapta a jelzést, a tűt betolta a vénába, és egy csővel összekötötte a készülékkel.

– Üljön az EKG elé – mondta a professzor valakinek, akit Vonhoff nem láthatott. – Most végre el kellene készülniük.

Mintegy végszóra megérkezett egy nővér.

– Minden normális. Itt vannak az eredmények professzor úr.

– Tehát akkor kezdjük! Egyenletesen, megszakítás nélkül pumpáljuk, hogy ne alvadhasson meg az átömlesztés közben a vér. Körülbelül minden másodpercben egyszer.

Vonhoff behunyta a szemét. Senki sem beszélt, mindenki feszülten vára-

kozott. A következő negyedóra minden eldönthet. Nagy csend lett. Csak a transzfúziós pumpa halk kattánása hallatszott, amikor szívásról nyomásra állították át.

Az aneszteziológus a páciens pulzusára tette a kezét, és többet nem vette el onnan, állandóan ellenőrizték a vérnyomást és a szív működését.

Egy perc múlt el, kettő.

– A vérzés negyvenötön áll – mondta valaki. Dr. Uhlmann hangja volt, aki Gabriele mellé állt, és számolta a kilépő vércseppeket.

Csend.

Johannes Vonhoff nyugodtan feküdt. Semmit sem érzett. Életében először volt műtőben. Mindig makkegészséges volt, sosem volt szüksége orvosra. Kissé vakította a lámpafény, behunyta a szemét. A vére Gabrielébe ömlik át, furcsa rá gondolni. De ez nem is annyira új. Van egy gyermekük, akiben kettejük vére keveredik.

A kisbaba az inkubátorban, parányian, gyámoltalanul. Csak egyetlenegyszer látta, de ezt a látványt soha nem fogja elfelejteni, ezt tudta.

Egy gyermek, az ő gyermeke.

– Harmincöt – mondta dr. Uhlmann, kicsit hangosabban, mint az előbb.

Tovább vártak, a feszültség megmaradt.

– Minden rendben van? – kérdezte a professzor.

Az aneszteziológus válaszolt: – Igen, nincs nyoma hidegrázásnak. A paraméterek egész jók.

– Egy negyedlitert kapott – mondta az orvos, aki a pumpát kezelte. Öt perc telt el közben.

– Készítsenek a donor számára kiegyenlítésül egy plazmatranszfúziót – mondta Thorsten professzor.

– Egy liter. – A pumpánál álló orvos hangja kérdő volt. Most már érezte Vonhoff, hogy végtelenül fáradt kezd lenni.

– A donor pulzusa rendben van. – Hűvös ujjak érintették a karját. Tehát róla volt szó. Egyre fáradtabb lett.

– Készítsék elő számára a transzfúziós készüléket. Ha megindul a csepegés, tolják félre, ott kialhatja magát.

És mi van Gabrielével, akarta kérdezni Vonhoff, de már egy szót sem tudott szólni.

– Hűsz! – Dr. Uhlmann hangja diadalmasan csengett, ez volt az utolsó, amit Vonhoff meghallott, mielőtt elaludt.

Gabriele megmozdult. Azonnal mind föléje hajoltak. Megrándult az arca. Elkínzottan nézett ki. Bizonyára zavarta a légzőcső.

– Ki tudják venni?

Az altatóorvos igennel válaszolt. Igen, persze, most már nem szükséges. Penicillinoldatot kért az asszisztensnőtől, amit a légcsőbe adott, majd ismét kiszivattyúzta.

Gabriele köhögött. Két könnycsepp jelent meg a szeme sarkában és gördült végig az arcán. Az aneszteziológus kivette szájából a vastag bandázst, és aztán kihúzta a csövet. Gabriele megkönnyebbülten lélegzett fel.

– Tizenöt – mondta dr. Uhlmann.

Néhány perc múlva meglátják, hogy elállt-e a vérzés.

– Tíz. Nem jön több.

Dr. Uhlmann nem bírt tovább a helyén maradni. Felugrott, odament dr. Andershez, és kezét nyújtott neki.

– Megvagyunk – mondta halkán. – Megmentette őt. A második operációt nem élte volna túl.

A beteg halkán nyögött. Dr. Uhlmann azonnal visszaszaladt hozzá. – Fáj a hátad, ugye? Elmúlik, minden jóra fordult, Gabriele.

Felsőhajtott, mintha értené, hogy mit mondanak neki.

Két nővér jött be, hogy visszagurítsák az ágyat az intenzív osztályra.

Thorsten professzor, dr. Anders és dr. Uhlmann együtt hagyták el a műtőt. Olyan megkönnyebbültnek látszottak, hogy Rosie-nak semmit sem kellett kérdeznie. A beteg élt.

Kinyújtózott, hogy benézhesen a tilos területre. Ápolónók szaladgáltak fel-alá, a lengőajtók mögött orvosok tűntek el. Dr. Anders és a professzor a kijáratnál beszélgettek.

– Hol van? – kérdezte Rosie rekedt, érdes hangon. A harmadik orvoshoz fordult, aki éppen elvált a sebésztől és dr. Anderstől.

– Ha Vonhoffot gondolja, ő alszik – válaszolta dr. Uhlmann, elkeskenyült szemmel nézve az idegen nőre.

Szép, hideg, számító, ez volt róla az első benyomása. Ő az tehát, Vonhoff barátnője, aki olyan fontos neki, hogy miatta elfeledkezett súlyos beteg fele-

ségéről a döntő pillanatban. E mellett a nő mellett döntött tehát, de hát nem pontosan illettek egymáshoz? Feltehetőleg mindketten teljes erejükből fölfelé törekednek.

– Az asszony nem fog meghalni – mondta élesen.

Rosemarie Helm szeme tágra nyílt. Egpár percre teljesen megijedt, de aztán összeszedte magát, és agresszíven kérdezte: – Hallja, mit akar ezzel mondani?

– Arra várt itt, vagy talán nem?

Elvörösödött. – Maga megbolondult! – támadt Uhlmannra, megfordult, és gyorsan kiment.

Dr. Anders felvette a kabátját. Már visszafelé jött. Amikor elkapta dr. Uhlmann pillantását, azt kérdezte: – Lenne kedve meginni nálam egy pohár bort? Megérdemeltük, azt hiszem.

Úgy tűnt, hogy dr. Uhlmann nem is hallotta a meghívást. Még mindig a karcsú alak után nézett, akit kint még egy pillanatig látni lehetett.

– Fogadni mernék, hogy ő volt a titokzatos nő, aki felhívta Gabrielét – mondta lassan.

Dr. Anders meglepetten húzta fel a szemöldökét.

Dr. Uhlmann elmesélte, amit a várokozás hosszú órái alatt Luisétől megtudott. A szobalány nem értette jól a nevet. Egészen biztosan nem a Holz hölgyek valamelyike volt a „jó barát-nő”, aki végre közölni akarta Gabrielével az igazságot.

– Gabriele halálát kívánta. Pénz nél-

kül Vonhoff valószínűleg nem jön szóba a számára, különben a válást erőltette volna. Nem, azt akarta, hogy Gabriele haljon meg.

Dr. Uhlmann a szülés felé fordult. – Nem sikerült neki, és nem is fog neki sikerülni. Ő és Vonhoff egy napon ugyanott fognak állni, ahol elkezdték, a semminél. Ha egyszer Gabriele elég egészséges lesz ahhoz, hogy döntéseket hozzon, akkor majd ki fogja dobni a fickót. Ilyen tévedéseken túljut az ember. Sohasem illett hozzánk ez a Vonhoff.

Dr. Anders élesen nézett kollégájára.

– Mi van? – kérdezte dr. Uhlmann kissé irritálva, amikor észrevette nézését.

Azt mondta, „hozzánk”, nem azt, „hozzá”.

– Ó, semmi. Jöjjön! – Dr. Anders előrement. – Van szállása éjszakára?

Nem, erre nem gondolt dr. Uhlmann. Mire gondolt egyáltalán, míg Gabriele a halállal küzdött?

– Mindjárt telefonálok az Arany Mórba. Biztosan tudnak szobát adni magának.

A két orvos kocsija egymás után ért dr. Anders házához, ahol a kutyák viharos örömmel, Mansfeldné pedig csendes szemrehányással fogadta őket.

– Egy örökkévalóság óta nem evett semmit, doktor úr.

– Hát kiéhezettek és szomjasak is vagyunk. – Dr. Anders elhessegette magától Cherryt és Knupsit. – Marad-

jakok nyugton! Megerőltető napunk volt, és nyugalomra van szükségünk. Történt valami fontos, Theresia?

Mansfeldné ugyan azt állította, hogy már azt sem tudta, mit mondjon a telefonálóknak, de dr. Anders megállapította, hogy nem volt igazán fontos eset. Szerencsére minden várhatott másnapig.

Amikor bejött a nappaliba, Mansfeldné már kitöltötte a bort és behozott egy tálat szendvicsekkel. – Nem tudtam, hogy kíván-e még valami meleget enni, doktor úr.

– Nem, köszönöm, elég ez. Menjen nyugodtan. Most nincs krimi a tv-ben?

– Az nem tartana vissza attól, hogy készítsek önnek valamit, doktor úr – mondta Mansfeldné megbántottan.

– Tudom, de igazán nem szükséges, nézze meg nyugodtan Kojakot, ha ma este ő van soron.

Mansfeldné eltűnt. Dr. Anders felemelte a poharát. Hallgatva ittak.

– Lászon hozzá. Épp most hívtam fel Schneider barátomat. El tudja szálásolni az Arany Mórban. – Ismét megtöltötte a poharakat, azután nyugodtan és barátságosan azt mondta: – Uhlmann úr, azt hiszem, végzetes hiba lenne feltételezni, hogy Vonhoffné valaha is túljut ezen a tévedésen, mint ahogy ön nevezte. Szereti a férjét, még hozzá nagyon szereti, különben nem kockáztatta volna úgyszólván az életét, hogy egy gyermekkel magához kösse.

Amikor dr. Uhlmann ellent akart mondani, felemelte a kezét. – Nem, kérem, hagyja végigmondanom, Von-

hoffné annak idején nem azért akart gyereket, hogy anya lehessen, hanem hogy szorosabban magához láncolja a férjét. És még valamit – nem hiszem, hogy Vonhoff úr tudott volna arról a végzetes telefonhívásról.

Dr. Uhlmann felállt. – Mondja még azt is, hogy Vonhoff nem kívánta a felesége halálát!

Dr. Anders a fejét rázta. – Egész biztosan nem. – Felvette a poharát, és ivott. – Vonhoff spontánul jelentkezett, hogy vért adjon. Erre nem lett volna szüksége. Még azért sem, hogy a látszatot megőrizze. Vagy talán maga tudta, hogy milyen a vércsoportja? Nem, nem kellett volna megtennie. Mi viszont sok időt veszítettünk volna a megfelelő donor keresésével. Nem akarta, hogy meghaljon.

Dr. Uhlmann keserűen mosolygott. – Hát ha ez így van, akkor mesterien tudta eddig a Gabriele iránti érzelmeit elrejtteni. Nem szerelemről beszélek, csak vonzalomról, háláról, szimpátiáról. Gonoszul bánt vele, úgy elhanyagolta, hogy ő erre az örült ötletre jutott. Te jószágos Isten, szegényke! Mit jelent egy ilyen férfinak, mint neki, az ő gyereke?

– Én mégis azt hiszem, hogy jelent neki valamit – mondta nyugodtan dr. Anders. – És a felesége is jelent neki valamit. Kolléga úr, ha ez a házasság olyan tökéletesen csődöt mondott, akkor abban nem egyedül Vonhoff a hibás. Önök valamennyien, az egész klikk, ahogy ő nevezte, felelősek valamennyien. Nem adtak esélyt Vonhoff-

nak. Mindenütt zárt ajtókra talált. Nagyon is demoralizálhat egy férfit, ha csak a felesége miatt fogadják be, ha a vállalatánál a háta mögött részvevően vagy megvetően mosolyognak rajta.

– Úgy? – kérdezte dr. Uhlmann élesen. – Szóval az ő pártját fogja, kolléga úr?

– Értsen meg jól, Uhlmann úr. Szeretnék Gabriele asszonynak segíteni, és ön is azt szeretné. De csak akkor lehet neki segíteni, ha elfogadjuk azt a férfit, akit szeret, akit kiválasztott magának, olyannak, amilyen.

– Ha jól megy, azzal a... azzal a nőszeméllyel együtt! Na de kérem!

– Ezt a kérdést, kolléga úr, csak maga Vonhoff úr tudja eldönteni. De ha a feleségét, a családját választja, akkor ön hogy fog viselkedni?

– Azt ő sohasem fogja tenni. Nyilván teljes függőségben van a barátnőjétől, különben az nem merte volna kint a klinikán várni Gabriele halálát. Gondolja csak meg, mekkora arcátlanság ez! Vonhoff pedig egyetértett ezzel.

– Nem válaszolt az előbbi kérdéssemre.

Dr. Anders barátságosan és megértően mosolygott, de dr. Uhlmann rosszkedvűen nézett rá vissza.

– Ön nagyon szereti Vonhoffnét, tudom, de az említett esetben végre el kell tudni szakadni ifjúkori szerelmétől, kolléga úr. Mindnyájunknak le kell egyszer mondani.

Dr. Uhlmann lehorgasztotta a fejét.

– Én is ismerem ezt, kolléga úr. Higgye el, tudom, miről beszélek. Az

ember megőrzi a soha be nem teljesedett szép dolgok emlékét. Az ilyen dolgok is gazdagítanak.

Dr. Uhlmann hallgatott. Az arcán fáradtság, rezignáció tükröződött.

Dr. Anders újra töltött.

★

Johannes Vonhoff azzal az érzéssel ébredt, hogy végtelenül sokáig aludt, és mégis fáradtnak, összetörtnek érzi magát. Vajon mi történt vele?

Kinyitotta a szemét és körülnézett. Nagyon keskeny ágyon feküdt egy kis idegen szobában, amelyben az ágyon kívül csak szekrények voltak. Kórházzzag volt.

Kórházban volt.

Olyan hirtelen ült fel, hogy elszédült. Behunyt szemmel ült egy darabig. Bal karja hajlatában széles ragtapaszt érzett. Hátralát zárt vászonköpeny volt rajta.

Idegesen túrt a hajába.

Valahol egy motor búgott, aztán távolról vízcsobogást hallott. Emberek beszéltek, fémtárgyak csörrentek össze.

Ledobta magáról a takarót, meztelen lábbal az egyetlen ajtóhoz ment és kinyitotta.

Fejmagasságig csempézett helyiségbe ért, egy nagy lámpa alatt asztallal, a falak mentén letakart gépekkel és vezetékkel. Két ápolónő járkált fel-alá, kendőket, műszereket, kötszerezelt tartályokat hoztak.

– Megmondta a főnök, hogy milyen feszítőhorgokat kér, Erika? – kérdezte

az egyik ásítva. Még nagyon korán volt, fél hét felé. – És kérlek, ne felejtse el a felvételeket. Engem bízott meg, hogy gondoskodjak róluk. Ma reggel nem lesz itt mindenki, késő éjjelig dolgoztak.

Aztán a nővér ijedten felkiáltott, amikor észrevette a fehér férfialakot az ajtóban. – Maga meg mit keres itt? Erika, egy férfi!

A másik ápolónő akkor fordult meg, amikor Vonhoff éppen visszahúzta a fejét. – Ja, ez biztos a donor. Itt fekteték le aludni. Oda kell adjuk a holmiját.

Johannes Vonhoff hallotta a kopogtatását. A nővér, akit Erikának hívtak, akkor jött be, amikor ő éppen megint visszafeküdt az ágyra. A hátul félig nyitott, túl rövid ingben több mint nevetségesnek érezte magát, de az ápolónő hozzászókkott már az ilyen látványhoz.

– Itt van a ruhája. Természetesen bármelyik osztályon tusolhat, de itt nálunk is. Reggelit a kintinban kap.

– Hogy van a feleségem? – kérdezte Johannes Vonhoff, aki az egészről csak annyit értett, hogy nem Gabyról beszéltek. A többi pedig nem érdekelte.

– Jól van, úgy hallottam. – A nővér gyorsan kiment.

Felöltözött, talált egy üres helyiséget egy mosdókagylóval, és hideg vizet fröcskölt az arcába. Miután megtörölközött, kiment a műtőből. Az előcsarnokban járkáló emberek, akik semmit sem tudtak az előző éjszaka eseményeiről, furcsálkodva néztek rá.

Se tusolót, se a kintint nem kereste,

hanem rögtön az intenzív osztályra ment.

Az osztályos nővér nem akarta beengedni. – Nagyon korán van még, majd később!

– Vért adtam neki, legalább látni szeretném.

– Jól van, de csak egy percre. Jobban van.

Gaby aludt az ágyon, még mindig drótok kötötték össze mindenféle készülékekkel, melyeknek rendeltetését a férfi nem ismerte. Még mindig egy infúziós palack függött felette, de legalább az orrában nem volt már cső. Már nem kapott oxigént.

Besütött a nap. Egyenesen a beteg ágyára.

Gabriele hunyorgott, el akart fordulni, de aztán meggondolta magát. Kinyitotta a szemét.

A férje azt hitte, hogy megint Horst Uhlmann fogja hívni, mint a múltkor, de nem mondott semmit. Gaby felfedezte és felismerte.

Sápadt, keskeny arcán mosoly, vagy inkább egy mosoly árnya suhant át, felélénkítve és megszipítve azt.

– Láttad már? – kérdezte suttogva.

Nem kellett mondania, mire gondolt, a férfi tudta, és bólintott.

– Milyen?

– Nagyon édes.

– Tényleg?

– Tényleg, teljesen rendben van. Azt akarják tudni, hogy mi legyen a neve. Van egy neved?

– Talán Andreas, mint az apám?

Éppen mondani akarta, hogy neki

megfelel, amikor az asszony szeme elsötétült és az ajka remegni kezdett.

– Csak azért mondd, hogy édes, mert beteg vagyok, ugye? Hiszen minden hiába volt, megmondta az a nő.

Vonhoff előrehajolt. – Ki mondott, mit mondott? Mi volt az a telefonhívás? Gabriele, kérlek, mondd meg nekem!

A szeme könnybe lábadt. – Azt mondta az a nő, hogy te nem szeretsz engem.

Bejött a nővér, és szemére hányta, hogy felizgatta a beteget. – Menjen el, kérem! A feleségének abszolút nyugalomra van szüksége.

Valahogy kitalált az épületből, és beült a kocsijába. Elhajtott. Amikor meglátta a szép kis orvosházat, majdnem megállt, hogy tanácsot kérjen dr. Anderstól, de aztán észbe kapott. Olyan volt, mintha kattanna valami az agyában. Most már senkit sem kellett kérdeznie.

Gyorsabban hajtott, és néhány perc múlva elérte a piacteret. Valaki átnyújtotta a pulton a kulcsot. Nem nézett oda, nem köszönt. Felrohant a lépcsőn, és fönt kinyitotta Rosie ajtaját.

– Mi van? – kérdezte az álmosan, amikor félrehúzta a függönyöket és beáradt a fény. – Ó, ne, kérlek, ne! – kezével védte a szemét.

– Mit csináltál? – kiáltott rá.

– Ah, te vagy az. – Megrázta szőke sörényét. – Végre! – Fejét, homlokát, tarkóját dörgölte. – Egészen kába vagyok még. Nem tudtam elaludni, és bevettem egy pár tablettát.

– Mint én, ugye, amikor magadnál akartál tartani? – kérdezte magánkívül. Odament az ágyhoz, föléhajolt, és megragadta a vállát. – Enyhe nyugtató! Hogy oda ne rohanjak! Azt akartad, hogy sokáig aludjak, hogy ő közben nyugodtan meghalhasson. Így volt, ugye?

Az arca kivörösödött és eltorzult a dühtől.

– Jo, mi jut eszedbe, megbolondultál?

– Azt hiszem, sohasem láttam még világosabban, mint ma reggel. Én hülye, nem fogtam fel, hogy mit akarnak minduntalan azzal a telefonhívással. Te hívtad föl Gabrielét, és te beszéltél neki rólunk. Ismerd el!

Jéghideget érzett, másodpercekig még félt is. De aztán dac ébredt benne. – Igen, én voltam az. De mit gondolsz, miért tettem? Mert már nem bírtam tovább nézni, ahogy játszod a szerető, gondoskodó férjet. Alig volt már rám idő. A legjobb úton volt afelé, hogy behálózzon téged a pelenkákkal és bébiholmikkal, és a többi vacakkal.

A férfi elhúlten meredt rá.

– Nem akartalak elveszíteni, túlságosan szerettelek. Ezért mondtam meg neki az igazságot rólunk. Te sohasem kérted volna tőle, hogy váljatok el.

Még mindig rámeredt.

– Dehogyan akartad te a válást, Rosemarie Helm, te azt akartad, hogy ő meghaljon. Hogy meghaljon a feleségem.

– Te talán nem azt akartad? – kiabálta.

Felemelte a kezét, és vaktában az arcába vágott.

A nő az ágyra esett, az ütés ereje kibillentette az egyensúlyából. – Jo – könyörgött. – Ne bánts!

Föléje hajolva állt, és nem mozdult. Csak ránézett, mintha még soha életében nem látta volna. Szép volt, gyönyörű szép, de csak külsőleg.

Amikor a férfi hirtelen elfordult, Rosie felugrott. – Jo, drágám, bocsáss meg, kérlek, bocsásd meg, ha valamit rosszul tettem! Annyira szeretlek, hiszen te is szeretsz, ugye? Együtt maradjunk örökre, ebben egyeztünk meg.

Johannes hátrat fordított, és elindult az ajtó felé. Elállta az útját.

– Ne menj el, kérlek! – A nyaka köré fonta a karját, és hozzásimult.

Érezte a testét, az orrába szálló illatát. Sohase látott azelőtt ilyen nőt, aki ilyen tökéletesen szép, és ő azt képzelte, nem tud többet nélküle élni.

– Jo, drágám, légy megint kedves!

A férfi semmit sem érzett már, egyáltalán semmit. Teljesen hidegen hagyta. Némán visszatolta.

– Jo! – A hangja hangosabb lett, szinte fenyegető. – Ezt meg fogod bántani. Ha most elmész, többet ne gyere vissza. Akkor mindennek vége közöttünk.

Ránézett. Piros volt az arca, ott, ahol az előbb megütötte. Abban a pillanatban közel volt ahhoz, hogy megölje. De most már ez is elmúlt. Nem akart börtönbe jutni miatta, nem ért meg annyit.

– Vége van – mondta röviden.

Nem hitt neki. Azt képzelte, hogy mindent megtehet ezzel az emberrel.

Az továbbment.

Meglepetése dühre, gyűlöletre változott.

– Akkor menj el! – kiáltotta. – Menj az előkelő rokonságodhoz, hagyj, hogy továbbra is fentről nézzenek le rád, és megalázzanak. Maradj életed végéig a feleséged férje és a gyereked apja. Te bolond!

Kiment, becsukta az ajtót, a szobájába ment, levetkőzött és a tus alá állt, sokáig. Úgy gondolta, sohasem lesz már igazán tiszta.

Miután felöltözött, vette a telefonkagylót, és a vállalata számát tárcsázta. Amikor jelentkezett a központ, kérte, hogy kapcsolják a kereskedelmi igazgatót.

– Grosch!

Johannes Vonhoff érezte, hogy finom izzadság lepi el a homlokát. Grosch igazgató, a jó családból való, negyvenes éveinek végén járó kiváló szakember, soha nem rejtette véka alá, hogy mi a véleménye az örökös nő férjéről. Ritka beszélgetéseik alkalmával mutatott udvarias, gúnyos mosolya most is Vonhoff szemé előtt lebegett. A torka összeszűkült, a legszívesebben szó nélkül letette volna a kagylót.

– Igen, mi az? Kivel beszélek?

Vonhoff torkát köszörülte, és végre megmondta a nevét.

– Ah, Vonhoff úr! – hangzott nagyon udvariasan, enyhe gúnnyal. Mit zavarasz, kérdezte mindig Grosch tekintete, fontosabb dolgom van, mint

hogy olyan dolgokról beszéljek neked, amelyekből úgysem értesz semmit.

– Azt hiszem, érdekelni fogja a személyzetet, hogy örökösünk született. Andreas lesz a neve. Az anya és gyermeke jól vannak. Lesz szíves ezt mindenkinek megmondani?

– Természetesen, nagyon szívesen. Gratulálok. Nagyon köszönöm a hírvátát.

– A nap folyamán majd bejövök.

– Igen, rendben van, Vonhoff úr. – Grosch hangja a végére egészen más-képp csengett, talán mert ő maga is más hangot ütött meg ez alkalommal? Már nem félek tőle, gondolta Johannes Vonhoff, és felállt.

– A hölgy elutazott – mondta neki a portás. Gyorsan megreggelizett, és aztán elhagyta szobáját.

Kilépett a szabadba. Gyönyörű nap volt. Gyalog ment el az Erdei Klinikára, és ott először a csecsemőosztályt kereste meg. A gyermekorvosnő épp Dr. Andersszal beszélt, aki mindjárt odajött hozzá.

– Rendben van minden? A felesége remekül van, épp most voltam nála. Meg akarja nézni a fiát?

Igen, szeretné.

Felhúzta a köpenyt és kezét mosott, majd odament az inkubátorhoz, melyben a kisbaba feküdt. Nyitva volt a szeme. A szeme kék volt. És ránézett, mozdulatlanul. Nem sírt, úgy látszott, jól érzi magát. Talán még mosolygott is?

Különös gyengédséget érzett a cseppnyi teremtés iránt. A legszíveseb-

ben kivette volna, hogy az arcához szorítsa. Az ő fia.

– Nagyon jó gyerek – mondta mosolyogva az orvosnő. – Ha tovább is ilyen szépen halad, hamarosan kivehetjük. Szép kicsi fiú.

Vonhoff mosolygott, amikor elhagyta az osztályt.

Akkor is mosolygott még, amikor Gabrieléhez belépett. Átfogta kezét, úgy mondta: – A fiunk szeretettel üdvözl.

Gaby mosolyogva nézett fel rá.

– Köszönöm! – suttozta a férfi, és megcsókolta a kezét.

Az asszony szemét előntötte a könny. Ijedten hajolt föléje. – De hát minden rendben van – mondta. Zsebkendőt húzott elő, és megtörölgette Gaby szemét. – Tényleg, minden rendben van.

– Még el sem tudom hinni. – Azt gondolta: – Biztosan álmodom, és mindjárt felébredek egyedül a szobában, és hallom, hogy éjjel van, és ő még mindig nem jött haza, mint annyiszor ebben az évben.

De most itt volt, fölé hajolt és fogta a kezét.

– Esküszöm, hogy minden más-képp lesz. Rendbe fogsz jönni, a kisbaba szépen fejlődik, mindenki elégedett veletek. – Rövid habozás után hozzáfűzte: – Felhívtam Groscht, és megmondtam neki, hogy mit közöljön a személyzettel. Ma délután bemegyek az irodába.

– Johannes! – Sugárzó örömmel nézett rá. Másként hatott most, mint

azelőtt. Tehát most először utasításokat adott Groschnak, és úgy látszott, nem utoljára. Végre törődni akar a céggel.

– Úgy örülök. Biztosan sikerülni fog neked.

Tudta, hogy mire gondol az asszony – sikerülni fog megszabadulni gátlásaitól, tanulni, keresztülvinni az akaratát.

Mosolygott, mert érezte, hogy Gaby bízik az ő sikerében. Igen, kész volt a harcra a gyárbeli tapasztalt szakemberekkel és a „klikkel”, amely eddig nem akarta elismerni őt.

– Persze fogok hibázni is – mondta.

– Nem tesz semmit. Mindenki követ el hibát. Csak legyen elég bátorságod az újrakezdéshez.

Az megvolt.

De még valamit tisztázniuk kellett. – Rettenetesen viselkedtem veled, Gabriele, nem tudom megbocsátani magamnak. De megpróbálok mindent jóvátenni. És . . . én akkor szerettem beléd, amikor megismerkedtünk, a vállalati mulatságon.

– Igen? – kérdezte elragadtatva. Ez volt a legszebb, amit mondhatott neki. Hiszen mindenki azt mondta, hogy csak a pénzéért vette el, pedig ez egyáltalán nem volt igaz. Titkos jegyességük alatt rendben is volt minden, csak azután, amikor a problémák felmerültek, amikor ő egyre rosszabbul érezte magát, akkor jöttek a félreértések.

– És ez azóta sem változott, mindennek ellenére. – Könyörögve, bocsánatkérően nézett rá.

Ó, milyen szívesen felejtett el mindent! Hiszen annyira szerette, olyan leírhatatlanul szerette. Nélküle semmi értelme sem lett volna az életének.

– Örülök a ránk váró éveknél – mondta halkán.

Gyengéden szájon csókolta.

Dr. Uhlmann, aki már egy ideje a szobában állt és a házaspárt figyelte, elfordult. Az ajtóban összeütközött dr. Andersszel, aki jó reggelt akart mondani betegének.

– Azt hiszem, zavarunk – suttogta dr. Anders, és gyorsan visszahúzódott. Dr. Uhlmann követte.

– Úgy látom, igaza van – mondta dr. Uhlmann. – Köszönöm a tegnapi esti beszélgetést. – Kezet nyújtott dr. Andersnak. – Frankfurtba megyek, végre megint a rendeléssel kell foglalkoznom. Gabrielének nincs már rám szüksége.

Baráti kézfogással váltak el egymástól. Dr. Anders a nőgyógyászati osztályra ment vizitálni. Dr. Uhlmann hazautazott.

– Doktor úr, telefonhoz hívják! – integetett az osztályos nővér a telefonkagylóval.

– Ah, Theresia! Mi újság?

Egy beteg csengetett az ajtón. Mivel Ulla Bertram a patikába ment, Mansfeldnének kellett vele foglalkozni.

– Sír, és azt mondja, legszívesebben meghalna. Mit csináljak? Nem akar elmenni.

– Nehogy elküldje! Rögtön jövök – mondta dr. Anders.

Új eset, feltehetőleg nem is egyszerű, hiszen különben a rendelésre jött volna a beteg. Órájára nézett. Egy fél óra alatt elkészül itt. Gab-

rielle Vonhoffot majd később látogatja meg. Neki nem volt már az orvosra szüksége.

Vége

Dr. Anders

3. füzet

A szerelmes doktornő

Csinos, fiatal orvosnő érkezik az Erdei Klinikára. Magabiztos, kiegyensúlyozott, és boldogan készül esküvőjére csinos és előkelő vőlegényével. De össze lehet-e egyeztetni az orvosi hivatást a világjáró teniszbajnok feleségének szerepével? Befogadja-e az előkelő család az egyszerű orvosnőt, és válaszút elé kerülve ki, hogyan fog dönteni? Közben a hallgató, szomorú szemű sebész titkára is fény derül, akinek néha felragyog a szeme, ha meglátja a csinos kolleginát... Anders doktor mellettük és velük éli át a fordulatos eseményeket, és ahol tud, segít...

Rakéta Könyvkiadó kft.
Felelős kiadó Veress Mariann
Fordította Borbély Mária

Készült a Pécsi Szikra Nyomdában, 90-1189, Pécs, 1990
Felelős vezető dr. Farkas Gábor igazgató

Kiadványszám 19
ISBN 963 02 8145 7
ISSN 0865-9680

All Rights Reserved
Published under agreement with Quelle Presse Freiburg/
ad GPA Gerd Plessl Agentur und Verlag GmbH

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

ÜDÜLÉS SPORTOLÁS SZÓRAKOZÁS

KEDVEZZEN MAGÁNAK!

UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!

Ha a Dr. ANDERS füzetsorozat 2., 3., 4., 5. és 6. számában található szelvényeket összegyűjti és borítékban elküldi a Rakéta Könyvkiadó kft.-nek, akkor sorsoláson értékes külföldi utazásokat nyerhet. (A borítékban kérjük a pályázó nevét, lakcímét, irányítószámát is elhelyezni.)

Nyeremények:

- ciprusi üdülés 10 napra 2 személy részére
- 1 hét síüdülés Ausztriában 2 személy részére
- szilveszter 2 személy részére
(a pontos programot később közöljük)

Az összegyűjtött szelvények beküldésének határideje:
1990. november 10.

A sorsolás idejét és helyét
a füzetsorozat 5. és 6. számában közöljük.

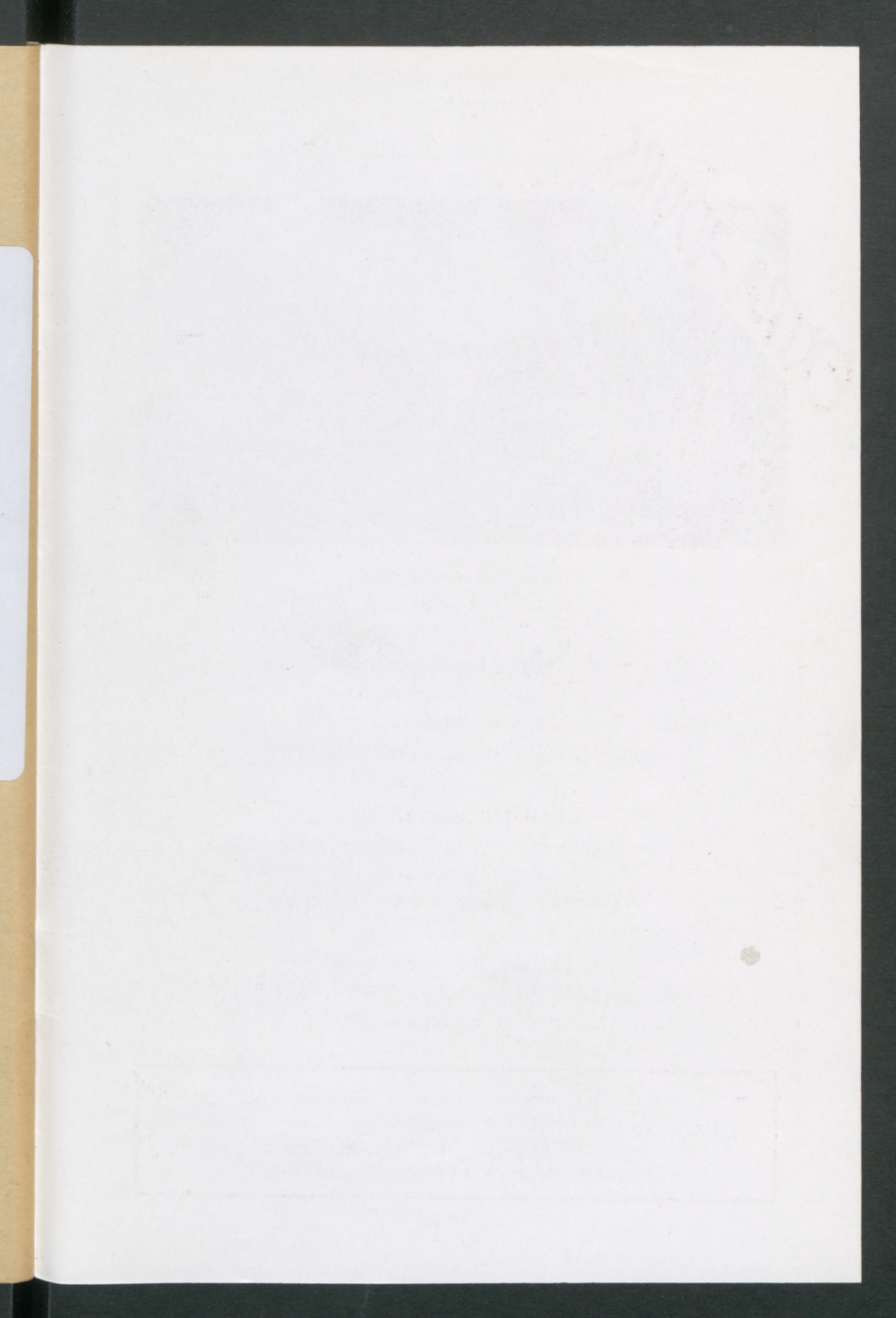
A nyertesek az Extra Tours Utazási Iroda vendégei lesznek.

Jó utazást kíván

a **RAKÉTA KÖNYVKIADÓ KFT.**
és az **EXTRA TOURS UTAZÁSI IRODA**

Címünk: Rakéta Könyvkiadó Kft.
Budapest, Vörösmarty tér 1.
1051

Dr. Anders
2. füzet

3469-2

EXTRA-TOURS

Töltse nyári szabadságát
az **EXTRA-TOURS**-szal

a görög tengerparton

2-3 fős apartmanokban,
egyéni utazással,
ellátás nélkül, 7 éjszakára csak 6300,- Ft/fő

Észak-Olaszországban

Velence–Milánó–Északolasz tóvidék–Verona útvonalon
9 nap félpanzióval,
programokkal, luxusbusszal 37000,- Ft/fő

EXTRA-TOURS Utazási Iroda

Budapest XIII., Pozsonyi út 23. Telefon: 1324-793

Nyitva tartás: naponta 8–18 óráig

ÜDÜLÉS SPORTOLÁS SZÓRAKOZÁS
KEDVEZZEN MAGÁNAK!
UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!
Pályázati felhívásunkat a 64. oldalon találja meg.

33,- Ft